

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. **Въстникъ Игнатковъ Ал. П.** — Скъдоносни дни.
2. **В. Н. Карапановъ.** — На фронта. (За живота на частитѣ)
3. **Дядо дѣцаръ Хр. Косиковъ.** — За възпителнитѣ болести
4. **Дядо Н. Тушаровъ.** — Сѣнката на комуницѣ. (Подлистникъ)
5. **Въстници.**
6. **Вѣстникъ.**

Паручикъ
Игнатковъ Ал. П.

СКЪДОНОСНИ ДНИ.

Отъ три години насамъ цѣла Европа е потънала въ барутенъ димъ, блѣднатъ байонетитѣ и чува се шептенето на сабитѣ. Цѣлото човѣчество е разтрѣсено отъ незаповѣнитѣ кръвопролитни боеве, които непрѣстано поглъщатъ най-скъпи жертви.

Наговѣковниятъ нашъ завѣтенъ идеалъ биде засѣченъ отъ заклетитѣ на врагове прѣзъ 1913 год. Още тогава многото ни врагове плетѣха козни и интриги срѣщу насъ, ала българскитѣ народъ имъ отговори, като на 10го септември се присѣдини открито къмъ централнитѣ монархии и лоялния ни изгледъ съсѣдъ.

Съ намѣсването на България въ великата борба, влѣ се нова жизнена струя при настѣпилитѣ слѣдъ това знаменитѣ исторически жестъ и велики събития. Колко горчиво се измисляха, че гордиятъ лъвъ е изгубилъ свойственния си устрѣмъ!

Българската лигва непобѣдима армия съ своя буенъ, свѣткавиченъ полетъ, като фурия прѣброди Моравската долина и прогони оттамъ вѣроломния вѣковенъ врагъ. Новово отъ нейнитѣ гигански стѣпки се разтрѣсиха македонскитѣ висоти и свободното сладостно ехо обѣрна пространнитѣ полета въ многострадалната земя и всѣ ужасъ трепетъ у враговетѣ ни.

Отъ години съглашенето трѣби

наскѣдъ, че готви своята „грандиозна обща офанзива“. И ето ни изправени прѣдъ нея съ всичкото спокойствие и пълно хладнокрѣвие. Всички фронтове сж обхванати отъ пламъци. Смъртта събира своята изобилна жетва. Свѣрхо-вѣшки сж усилията на неприятелитѣ ни. Но, уви! Русия е вече разгромена. Редъ е и на другитѣ и съюзници да изпитатъ скоро скѣптата участъ.

При такова едно положение на нѣщата, за насъ пакъ настѣпиха най-сълбимнитѣ моменти. Особено пѣкъ сега трѣбва да дадемъ пълна проява на най-висшитѣ ни отечествени добродѣтели. Чувството на безгранична любовъ къмъ Родината трѣбва да добие най-буенъ разцвѣтъ. Пълната физическа и духовна сплотеностъ е повелително наложителна. Изчерпвателното прѣдѣняване на свещенитѣ ни интереси, искренното съзнание за твърдостъ, непоколебимостъ, мъжество и прѣзирание на смъртта, трѣбва надълбоко да се загнѣздятъ въ душата и сърцето на всѣки истински родолюбивъ българинъ. Само при каличността на образцова дисциплина въ мислитѣ и дѣлата се корени гаранцията за доискарване великото дѣло съ резултатъ: пълното обединение на нашата мила татковина. — Не трѣбва ни за мигъ да забравяме горчивинитѣ, прѣживѣни прѣзъ 1913 год. Нѣкой потомецъ на нашитѣ славни дѣди и прѣдѣди не трѣбва дори мислено да допусне вражески кракъ да пристѣпи свещенитѣ за насъ мѣста, покрити съ куповѣтъ кости и оросени съ любилната кръвъ на нашитѣ герои-покойници. И засади ли за насъ пакъ бойната трѣба, нека се заплетатъ нови побѣдни лаврови вѣнци за нашитѣ бойци титани и побѣдоносното ни оржие.

При прѣживѣнитѣ скѣдоносни дни, българскитѣ народъ трѣбва да прояви най-висшитѣ си добродѣтели. И ние напълно вѣрваме, че храбрата ни непоколебима, достойна за възхищаване армия, ще срази врага при рѣшителната, окончателната разплата. Съ това ние наново ще засвидѣтелствуваме на нашитѣ съюзници, че нимае го-

рещо туптяще сърце за мѣсть и разплата съ вѣроломнитѣ угнетители.

Само така, при общи усилия на всички съюзници, стихийната, кръвопролитната борба по разнитѣ фронтове въ най-скоро врѣме ще биде завършена и непосредствено послѣдвана отъ многоочаквания за насъ и цѣлото човѣчество миръ!

И тогава за доскорошната малка България, засиlena вече съ пълното си обединение подъ скиптъра на достойния ни любимъ върховенъ вождъ Негово Величество Царя, ще затекатъ години на тяхъ, миренъ животъ, като отъ поколѣние на поколѣние ще се прѣдаватъ дивнитѣ снѣжъ величави дѣла на безпримѣрно храбритѣ, самоотвержени и достойни български синове, които съ своя вихровъ подемъ, при рѣдъкъ ентузиазмъ, пълно се-беотрицание и прѣзирание на смъртта доказаха на дѣло, доколко прѣмногто сж обичали скѣпото ни отечество и какъ славно сж изградиха неговата светла и завидна бджина.

В. Н. Карапановъ.

Напрѣдъ герои!

Напрѣдъ, герои славни,
ний лѣвски да вървимъ,
съсъ подвижни чувовни
свѣта да удивнимъ.

Напрѣдъ въвъ бой гръмовни
кат' орли да летимъ!
и буритѣ свѣтовни
юнашки да ломимъ!

Ний български сме чада,
ний славни сме борци,
въвъ боеве плеада
на слава сме творци.

При Пиротъ и Власина,
при Нишъ и Лѣсковецъ,
наказаме достойно
нахалния крадецъ!

При Вардара шумливи
разбиха врага зганъ,
при Дунава пѣливи
сломихме влашки блявъ.

Днесъ Добруджа е свободна
свободна ще е вече,
и громката ни слава
ще прѣска надалечъ.

При Дринъ, при Охридъ сини
и Черна, гдѣ се лѣя,
за нази македонка
ще вѣчно пѣсень пѣя!

Некъ згамето ни гордо,
пакъ славно да се вѣя!
некъ милата родина
съсъ насъ да се гордѣя!

3.IX.1917.

Новини изъ чуждия печатъ.

Сръбско коварство.

При окупиране на Сърбия отъ австро-унгарскитѣ войски сж намѣрени архивитѣ на сръбското министерство на вѣншнитѣ работи. Тѣ даватъ интересни свѣдѣния за дипломатическата прѣдистория на настоящата война. Тѣ сж цѣнно доказателство за агресивнитѣ планове и интриги, които сж имали и създавали държавитѣ отъ Съглашенето срѣщу тѣзи на централния съюзъ. Отъ тѣхъ се вижда между другото, какъ сръбското правителство е било въ тѣсненъ контактъ съ хората отъ „Народна отбрана“ и тукъ изпѣва всичкото коварство на сръбската дипломация.

Сухомлиновъ и тѣпната.

Когато Сухомлиновъ слѣдъ шестото скѣдно заседание билъ отведенъ съ автомобилъ отъ офицерския клубъ въ Петропавловската тѣмница, автомобилътъ му билъ задържанъ на улицата и натурнаго отъ една голѣма възбудена тѣпна. Тѣпната се стурнала върху блѣдия и треперещъ Сухомлиновъ, който лежалъ на земята. Само намѣсята на силни казашки патраули могли да спасятъ Сухомлиновъ отъ линчуване.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТЪ.

I.

На фронта.

Слънцето жареше силно. Прашната земя и скалитъ на околнитъ височини бѣха се напекли много. Отбихъ се за почивка при една група войници отъ 3 рота. Едни отъ тяхъ седѣха въ палаткитъ си, бесѣдваха и идѣха грозде, а други седѣха подъ маслинова сѣнка и слушаха мелодичнитъ звуци на една тамбура, която ту пѣше, ту плачеше въ двѣ войнишки рѣци. Моето пристигане раздвижи мнозина и тамбурата замлъкна.

„О, даскале, отъ кога не сме те виждали! Ела, ела да ни кажешъ, какъ се върти дюнята, какъ върви политиката?“ извика познатия ми мл. подофицеръ П. Нѣколко засмѣни, зачервени и загорѣли отъ слънцето лица се обърнаха къмъ менъ, здрависаха ме сърдечно и ми сториха мѣсто на пейката да седна. Още не седнахъ, заподнасяха ми табакери, да си направа цигара и ме отрупаха съ въпроси.

— Е, кажи де, кажи, още ли мамалигаритъ си трoшатъ краката да бѣгатъ къмъ Русия? запита ме единъ. Неможаха да зематъ Русе, ама ще прѣзематъ Руса! Юначни мамалигари брей! добави другъ.

— А дѣдо Иванъ кѣдъ се е спрѣлъ? обади се трети.

— Остави ти дѣдо Иванъ, той си играе хорошо! кажи нѣщо за сѣноборъ макароно! Като че ли пакъ е изѣдалъ се клѣе въ Изонцо, а?

— Пъкъ ония женки, инглизитъ, избѣга отъ нашия фронтъ и ойдоу у Франция да прѣзематъ кръчми!

— Е па оно се знае, тука нѣма кръчми, па имъ не дадохъ баремъ единъ метъръ окопъ, прѣсече го другъ.

— Та вие знаете всичко! отговорихъ имъ азъ. Какво да ви кажа?

— А бе знаеме, това що пишатъ бюлетинитъ, ама не разбираме политиката. Ти си ученъ чилъкъ, разбирашъ всичко, та ей така пообясни повечко нѣщо!

— Е добръ, слушайте, рекохъ имъ азъ и започнахъ. Дойдоха още мнозина. Всички ме запнаха и слушаха

съ затаенъ дѣхъ, като отъ време на време поклашаша удобрително съ глави. Най-сетѣ, въ заключение нигъ казаха, че нашия съюзъ е победителъ по всички фронтове и ние напълно ще си постигнемъ цѣлта, ако се държимъ така геройски до край.

— То се знае, че така ще сме до край?

— До колкото разбирамъ, много е минало, малко е остало. Търпѣжъ му е иайката! Ако търпимъ и все така здраво се държимъ, по-скоро ще дойде края.

— И азъ така мисля, правъ си даскале, потвърди единъ. Ще се държимъ! Какво сме се укрѣпили сѣга, 50 инглизи да дойдатъ срѣщу единъ нашъ войникъ, пакъ не ще успѣятъ. Щомъ не успѣя до сега, сигурни сме вече! Я, ела да те заведамъ да разгледашъ нашитъ дѣлбоки окопи, нашитъ подземия, теленитъ мръжи, лѣсичитъ дупки... Колко орджия имаме сега, колко картечници, колко минохвъргачки, бомбохвъргачки, па знаеме и по 5 на нокъ!

— Ще се държимъ, какъ нѣма да се държимъ? Нали виждаме какво става съ тукашнитъ села и градове? Нима ще пуснемъ тия лесоглавици до нашитъ домове? добави другъ.

— Ако умремъ, асички, ще идатъ до тамъ, ама додѣка сме живи да процаватъ, продължи трети.

— Е, па, ще дойдатъ зѣръ! Нали до като измремъ нѣма и отъ тѣхъ нищо нѣма да остане?...

— Да измремъ най-послѣ, какво отъ това? Баремъ ще знаемъ, че славно сме си отжъстили на всички врагове!

Ив. Н. Каравазовъ

II.

Дончо и Цоччо на ловъ.

Въ единъ окопъ, на Струмския фронтъ, войници отъ „*“ пѣхотенъ полкъ чакатъ сигналъ за атака и приказватъ:

— Слушай, Дончо! Докато чакаме звѣздитъ да почнатъ да падаатъ, я ни разправи нѣщо за твоя Пиринъ.

— И тѣй, бѣхъ отишълъ на ловъ къмъ Владая съ моя вѣренъ Пиринъ: нѣма на свѣта вгору ловджийско куче като него. При десети ки-

лометръ, надъ Княжево, Пиринъ спира единъ пѣдпѣдъкъ... Взехъ за стрѣла и тамакъ да грѣмна, спомнихъ, че пушката не е пълна. Търся патрони, забравилъ съмъ ги съ все патронгажъ. Плюхъ си на петитъ и прѣзъ Княжево съ трамвая, та у София. Взехъ си патрони и обратно при десети километръ, шепнейки си: „Пиринъ е уфейкалъ“.

Но не, Пиринъ си бѣ на мѣстото и пѣдпѣдъкъ тоже.

Грѣмнахъ, убихъ пѣдпѣдъка, но като разправихъ вечерта случката на Цоччо:

— Ти ми разправяшъ небивалици, отвърна ми той. Слушай! азъ да ти разправа, какво ми се случи миналото лѣто. Лѣтувахме съ дѣцата въ Чамъ-Курия. Единъ день отивамъ на ловъ съ моето куче Елингъ. Тъкмо надъ вилитъ Елингъ спрѣ единъ звекъ. Прицѣлихъ се, но тамакъ да грѣмна Перо иде и ми донѣса телеграма. Пишатъ ми незабавно да трѣгна за Цариградъ по важна работа. Забравямъ заяка и трѣвамъ за Турция. Свършихъ, що свършихъ въ Цариградъ, връщамъ се, взимамъ пушката... Я, гледай! а Елингъ кѣдъ ли е?... Излизамъ надъ вилитъ...

— Елингъ все още стоеше прѣдъ заяка?

— Да! но бѣше умрѣлъ отъ гладъ... Заекътъ тоже... бѣха се вмирисали.

917.

ватъ при крайбрѣжията и залеза голѣми ледени прѣстени, които благоприятенъ вѣтръ излизатъ свободно море. Тенко тогава на параходъ, който не успѣе навреда се отърве отъ гигантскитъ винични маси и да стигне прѣзъ пролука свободна вода! А заедно леда въ тѣзи студени области поставява голѣма прѣчка и мѣсто, която е пълна съ опасности и ненади.

Една неотдавна завърнала се водница отъ Мурманското крайрѣжие е имала интересно приключение. Въ гѣста мѣгла тя чува сигналъ единъ парходъ. Веднага тя се готвя да прѣслѣдва. Когато, сѣга кжсо време, се дига мѣглата, тѣ бѣлѣзва единъ параходъ въ пара, боядисанъ черно и сиво, сѣсващъ се отъ близкитъ ледове. Съ 8,000 метра се почва артилерийска бой. Параходътъ стрѣля, но не да улучи подводницата, а орджията на тази обсапватъ неприятелския параходъ съ градъ отъ гранати, че този прѣкъсва стрѣлбата и прѣпочита да се отдалечи, като и ображда съ облакъ изкуствено дадена мѣгла. Обаче новитъ деняжения го накарватъ да пусне свои спасителни лодки.

Това е билъ английскитъ параходъ „Маринетъ“, опрѣдѣленъ за занесе 5,000 тона въглища въ крайбрѣжieto на Мурманъ.

Подводницата се връща, като нася голѣмото орджие на параходъ като трофей.

Мисли и изрѣчения.

Животътъ не се мамѣ, хората се мамѣтъ

Има закони природни, и закони човѣшки, душевни. Като познава и единитъ и другитъ и нитъ се подчинява, е щастливъ

Ний българитъ мислитъ, всѣкога е нѣсно. Винаги е радомни това.

ЗА ГЕРМАНСКИТЪ ПОДВОДНИЦИ.

Навсѣкждѣ дѣйствуватъ германскитъ подводници—по всички океани и морета: край брѣговетъ на Англия и Шотландия, гдѣто тѣ деонатъ англичанитъ, прѣдъ брѣга на Марокъ, при Гибралтаръ или горѣ, край живописното крайбрѣжие на Норвегия дори до Мурманската пустиня при входа на сѣверни ледовити океанъ, гдѣто търсятъ всѣки параходъ, който обслужва Съглашението. Около Ледовития океанъ подводницитъ срѣщатъ дебелина ледена покривка, която се пука прѣзъ лѣтото и споредъ посоката на вѣтроветъ грамадни ледени късове се откъсватъ на една или друга страна и образу-

СѢНКАТА НА САМУИЛЬ.

(Продължение отъ брой 8-и)

Тукъ между Круша и Бѣласица, въ Бутковската равнина, стоятъ нашитъ войски и тази на неприятеля една срѣщу друга. Малко по въ дѣсно е Бутковското езеро, по-близо до Круша-планина, а равнината се прѣсича отъ Бутковската рѣка, кѣдѣто патраулитъ си прашатъ поздравѣ. Това е една извънредно красива долина, излѣстрена съ дървета и градини, и която, колкото отива по къмъ западъ, става все по-плодородна и по-живописна. Тукъ могатъ да отглеждатъ годишно по 2, даже 3 култури. Въ нея се раждатъ всички видове плодове и най-цѣнни културни растения, като макъ, тютюнъ, памукъ.

Въ Вѣтрень, вѣрѣни разрушенята сѣ запазени нѣкои кубани двуетажни турски здания. Лозата се увива около широкия чердакъ, сочни смокини блазнятъ погледа на го-

стенина и красиви калинки се але-нѣятъ изподъ гѣститъ кадифени листи. Облѣгзашъ се на перилото и нѣкаква дръмка те обхваща. Сѣкашъ чувашъ даарето и до тебъ долита смѣхътъ на Шерадие. Нѣма я... Тя е избѣгла. — Какви работи може да сѣнува човѣкъ на фронта! Историата е покрила съ прахъ миналото...

На другия день поручикъ Н. ме взима въ кабриолета си. Караме по коларския пѣкъ, който се гуши измежду дървета и шубраци, отстраненъ отъ погледа на неприятеля. Навсѣкждѣ българѣ, наши хора. Тукъ кипи фронтовиятъ животъ. Върѣдъ организмъ на боевитъ чисти сме... Въ дѣсно сѣ надвѣсени чугарска твърдина срѣщу апетититъ на всички пѣстрокожи и бѣлокожи неприятели...

По пѣтя за Мешели, южно отъ Джаферли и западно отъ Мандарджикъ се намира тѣй нарѣченото Ченгене-Калеси (Калето) — една стара интересна крѣпостъ. Коларскитъ пѣкъ я прѣсича. Тя е въ развалини. Прѣдставляваела е една четирѣдѣгълна крѣпостъ съ много кули по всички страни и на четиритѣхъ ъжгъла. Сѣнитъ сѣ широки около 2 м., на сѣверната страна има запазени стѣни 4-5 м. височина. Въ една отъ запазенитъ кули се виждатъ бойници и дупки на 3 етажа. Тухлитъ, хубаво излечени, иматъ 4 см. дебелина.

Въ шаба на дружината заваряме задъ семитъ окопи въ една бесѣдка офицеритъ. Нѣкои играятъ на традиционната табла... Слѣдъ малко дождожа и дружинниятъ командиръ. Говори се за дневната политика, за желанията и апетититъ на англичанитъ, обсъждатъ се срѣдствата, които трѣбва да се взематъ, ако се опитатъ да дойдатъ. Позицитъ сѣ тѣй здрави, че е невъзможенъ успѣхътъ на каквато и да било неприятелска авантюра! „Конскитъ“ до-

торъ, дошѣтъ да прѣгледа добинтата въ полка, пуска такива смѣтири, че всички се заливатъ въ смѣтири.

Слѣдъ малко ординарецътъ дойга, че е пристигналъ 1 турчинъ съ с. Лепе, който се прѣдѣлъ на прѣнитъ ни постѣве. Довеждатъ го бивъ разпитанъ. Билъ е битъ прѣмириане отъ единъ грѣцки феѣфебель, вързанъ съ вѣжета и дѣжанъ съ главата надолу. Той похвазва синитъ мѣста. На подобни занятия били подложени мнозина турци и българѣ отъ сѣсѣднитъ сѣлцѣ на неприятелската окупационна зона. Англичанитъ се държели сѣлцѣ варварски спрямо населението. Сѣлцѣ раари му всички данѣкъ-бегли гърцитъ не сѣмѣли да протестиратъ. Нѣкой си Ибрахимъ отъ сѣшѣ село, съчувственикъ на българитъ билъ обѣсенъ въ Солунъ мѣчченеки, съ главата надолу. Турчинъ получи, сѣ изразъ на най-голѣма рѣдостъ, 1 хлѣбъ и пале тютюнъ, проведенъ за шаба на дивизиятъ. Пѣтътъ ми е къмъ Мешели, нушъ, Горни и Долни Порой. Крѣ

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

Западен фронт. — От няколко дни по целия фронт владее сравнително затишие.

Източен фронт. — След отстъплението на русите, германските войски се закръпиха окончателно в заетите области, като сж турели въ неправност всички руски фортификационни съоръжения. По настоящемъ е настъпила бойна пауза.

Италиански фронт. — Бойната пауза на Изонцо продължава. Италианците може да проектират нова атака, но досегашният резултат на започнатото на 17 авг. 11-о сражение на Изонцо е, че този нов опит на неприятеля не прѣдизвика никаква промѣна на военното положение на юго-източния театър и че до сега това сражение е единъ новъ неуспѣхъ на италианците. Италианците хвърлиха въ 11-о сражение на Изонцо 48 дивизии по единъ фронтъ отъ едва толкова километра, съ това тѣ надминаха всѣкакви чисово натрупване на войски въ всѣтската война. Италианските загуби съответствуватъ на този начинъ на бояване. Тѣ достигатъ при най-успѣшна оцѣнка на 230,000, т. е. четвъртъ милиони, като се смѣтатъ и даденитъ 20,000 плѣнници. Отъ досегашнитъ успѣхи групата армии на генералъ полковникъ Морчовичъ черпи твърдата увѣреностъ, че и бъдещитъ неприятелски пристѣпни ще бъдять сжко така побѣдоносно отбити, както до сега.

Кавказки фронт. — Бойната дѣйностъ на руситъ отново се засили по целия фронтъ. Отбѣлзани сж разузнавания на руски патрули и по-големи отдѣления, които сж се сблъскали съ турската охранителна линия и сж били прогонени отъ послѣдната.

Македонски фронт. — Положението не промѣнило.

ПОЛИТИЧЕСКО.

София. — Забѣлзването усложнение въ болестта на Нейно Величество продължава безприрно и вследствие тѣлесната слабостъ и общия отпадатъ, състоянието става сериозно, критическо и безпаконтелно.

Петроградъ. — Министъръ прѣседателтъ г. Керенски обнародва следната прокламация: „На 8 септември члѣгътъ на думата г. Львовъ дойде въ Петроградъ и ме покани отъ името на главнокомандуващия Корниловъ да прѣдамъ цѣлата гражданска и военна властъ въ рѣцѣтъ на главнокомандуващия, който щѣлъ да състави новъ кабинетъ тъй както намира за добръ. Считайки тези покана отправена чрезъ менъ къмъ врѣменното правителство като опитъ на известни кръгове отъ населението да използвуютъ трудното положение на страната за да създадять едно положение противно на революцията, врѣменното правителство въ името на отечественното благо на свободата и на републиканския режимъ счете за необходимо да ме натовари да взема необходимитъ бързи мѣрки за да осуетя оне отъ начало всички покушения срѣщу върховната властъ и извоюванитъ отъ революцията права на гражданитъ. За да запаза свободата на страната и общественя редъ азъ вземамъ всички мѣрки и заповѣдамъ: 1. Генералъ Корниловъ да прѣдаде главното командване на генералъ Клембовски, командующъ войскитъ на сѣверния фронтъ, които бранять пѣтищата къмъ Петроградъ. Генералъ Клембовски оставайки въ Псковъ се натоварва врѣменно съ главното командване. 2) Обявявамъ военно прложение въ Петроградъ и областта и апелирамъ къмъ всички граждани да останатъ спокойни и да запазять реда нуженъ за спасението на отечеството. Искамъ отъ армията и флотата да изпълнятъ спокойно и вѣрно дълга си и да бранять отечеството противъ външния врагъ.“

Стокхолмъ. — Въ Торнея се носи непотвърденъ отъ никждѣ слухъ, че Керенски билъ убитъ въ сѣбота или

въ недѣля. Врѣменното правителство криело тази вѣстъ, която се разпространила съ свѣтквична бързина. Въ Петроградъ имало огромна бъркотия и паника. Корниловъ билъ отказалъ да напусне поста си и се стараялъ да спечели за себе си всички буржуазни и патриотически кръгове.

Женева. — Прѣдседателтъ на републиката г. Поанкаре натовари г. Пенлеве да състави кабинета. Послѣднитъ си запази правото да отговори до вечерята.

Паризъ. (Агенция Хавасъ). — Пенлеве отклони прѣдложението на Поанкаре за съставянето кабинета, понеже не успѣлъ да формира министерство съ национално единство.

Берлинъ. — Императорътъ се завърна въ Потсдамъ отъ източния фронтъ.

НАУЧНИ

Друж. л-ръ Хр. Д. Кесакъ.

За заразителнитъ болести.

„Най-силния противникъ за една армия сж заразителнитъ болести“.

Х. К.

Заразителнитъ болести сж съпътници на всѣка война. Отъ най-старо врѣме та и до сега тѣ сж отнемали и отнематъ наредъ съ оржжието, живота на много бойци. Дори въ старитъ врѣмена броя на умрѣлитъ отъ заразителни болести е билъ нѣколко пѣти по-големъ отъ броя на умрѣлитъ отъ вражеското оржие.

Прѣзъ всички врѣмена и въ всѣка война сж били побѣждавани лесно винаги онѣзи войски, въ чийто лагери сж успѣвали да се разпространять заразителни болести.

И най-силната войска и най-храбритъ войници, между които е върлувала нѣкоя заразителна болестъ, сж били побѣждавани много лесно отъ често пѣти много по-слаби неприятели. За една войска по-силень

неприятель отъ заразителнитъ болести, нѣма. Този неприятель побѣждава сигурно. Прѣзъ настоящата война, както знае всѣкой, случаятъ отъ заразителни болести сж само рѣдкостъ. Това се дължи не само на енергичността на лѣкаритъ ни, а и на съзнанието на всѣки доблестень войникъ оитъ той въ око итѣ или назадъ.

Още отъ старо врѣме е извѣстно, че разпространението на заразителнитъ болести става, когато нѣкой здравъ се доближи до боленъ отъ извѣстна болестъ. Въ таквъ случай той се разболява отъ сжщата болестъ. Такивато болести се наричатъ заразителни или инфекциозни болести. За да се прѣнесе една заразителна болестъ отъ единъ боленъ на единъ здравъ човѣкъ нужди сж:

1. Зародиши на заразната болестъ. Какви сж зародишитъ на заразнитъ болести? — Зародишитъ сж извънредно малки живи същества, които сж просто око не се виждатъ. За да ги видимъ, ние ги увеличаваме по нѣколко стотинъ пѣти и едвамъ тогава тѣ се виждатъ едвѣмъ колкото най-малката главичка на топлика игла.

2. Източникъ на зародиши отъ кждѣто тѣ да се разпространять. Кои сж източникитъ на заразнитъ болести? Източникитъ сж: болнитъ хора или животни, които страдаятъ отъ заразителни болести, тѣ отдѣлятъ материи, които съдържатъ зародишитъ на болеститъ. Тѣзи материи, като влѣзатъ въ човѣшкото тѣло, се заразяватъ съ сжщата болестъ отъ какъвто е страдалъ човѣкъ, отъ когото сж били отдѣлени. Материи които могатъ да съдържатъ зародиши на заразителни болести сж: крачкиитъ, сополитъ, плюнкитъ, повърнатото (бълвочитъ), изпражненята, пикочѣта, потѣта, кръвѣта, гнойта, космитъ, месото, млѣкото. Всички тѣзи отдѣляния сж заразителни за насъ и отъ умрѣлитъ хора и животни.

3. Пѣтъ, по който да се разпространять зародишитъ отъ источника на зарази до здравия човѣкъ. Такива пѣтища сж: хората, въздухътъ, прахътъ, водата, храната, мухитъ, комаритъ, вѣшкитъ, дрвеницитъ, плѣховетъ и т. н. Сжко тъй и всички прѣдмети, дрехи и пр.

сими села съ вѣковни дървета, обградени съ лозя, въ самитъ поли на Бѣласица. Долу въ лѣво при с. Бутково-Джумая, което е въ наши рѣцѣ има италиански гробища. Тамъ има италианска дружина и 1 ескадронъ. пратени да заематъ селото, били унищожени отъ нашата артилерия и отъ огъня на една наша рота отъ 1-а полкъ. Надвечеръ къмъ Круша-планина се виждатъ грамадни огньове. Тамъ англичанитъ горятъ трѣвитъ, за да си създадатъ по-добър обстрѣлъ за пѣхотата. Далечъ въ Сѣрското поле, на югоизтокъ, се виждатъ други пламъци. Тѣ сж още по-грамадни. Това прилича на единъ освѣтенъ, фееричень замъкъ, като въ илюминация. Казава, че този пожаръ продължава отъ недѣля. Като че тамъ става нѣка да възлѣбна вечеринка. Тихо е въ полето. Чува се нѣкждѣ хармоника или гайда. . . Послѣ пѣсенъ — нѣкоя стара македонска пѣсенъ. И постепенно всичко стихва. Надъ долинкитъ и усойтѣ се повдигатъ легенди, сказания. . . Въ атмосферата

се движатъ духове. . . Сѣкашъ при сребърнитъ води на Бутковското езеро се виждатъ русалки, какъ си миятъ коситъ. . . Кжцитъ въ Горни Порой сж накацали живописно една върху друга. Името на това село е свързано съ подвига на поручикъ Гавазовъ отъ 1-а полкъ. Съ смѣлъ устремъ той се впусналъ въ полето, на лѣво отъ селото и се явилъ въ тилъ на италианцитъ, които били въ селото. Подпомогнатъ отъ други части, изпратени му въ помощъ, той сполучва съ ловкостъ и хитростъ да плѣни всички италианци вжтръ заедно съ тѣхнитъ офицери. Това бѣ миналата година прѣзъ септември. Отъ тогава нашитъ части не сж напускали вече това село. Горѣ недалечъ отъ него, въ планината, на Камено бърдо, се виждатъ пѣкъ французки окопи. Но и французитъ отдавна се простиха съ тия мѣста, като оставиха италианцитъ да ядатъ послѣ попаратъ, които отъ своя страна завѣщаха своя дѣлъ на този фронтъ, на англичанитъ. Тѣй гене-

ралъ Сарай мѣни картината и образа на своя македонски фронтъ, кой го знае по какви военни или политически съоръжения. Най-сѣнтѣ стигамъ завѣтното мѣсто — върхътъ на Бѣласица: по стрѣмни пѣтеки прѣзъ Камено-гумно къмъ Демиръ-Калу. Бѣласица! Какви не спомени сж свързани съ това име! При ясно врѣме отъ върха Калабака се вижда Солунскиятъ заливъ, а отъ Кукушъ — една махала и Кукушкиятъ манастир. Далечъ, долу въ дѣсно, се очертава, като сребърна подкова, Дойранското езеро. Тамъ българскитъ храбрци отстояваха неотдавна атакитъ на бѣсния ни противникъ. А още по-далечъ, на изтокъ нѣкждѣ е Битоля и Черна! Тѣ не се виждатъ, защото сж много далечъ. Не се чува ехото отъ тамошния бой — но се носи нѣщо глухо прѣзъ пространството, нѣкакви невидими вълни, нѣкакво потреперване. И ето, мѣсецътъ за трети пѣтъ изгрява — горѣ надъ Бѣласица. Нѣкаква замисленостъ, нѣкакво съзерцание се простира надъ занѣ-

мѣлия тъменъ лѣсъ. Ярка свѣтлина е огрѣла голото било. Азъ съмъ самичкъ. Тамъ почватъ да се мѣркатъ нѣкакви силуети. Какво е това? Тѣ излизатъ изъ горатъ и идатъ, идатъ. Прѣдъ тѣхъ върви на конѣ сѣнкага на царъ Самуилъ — а следъ него идѣха тѣ, хиелитѣ, съ извадени очи и съ изкривени лица. Тѣ се татрузѣха подиръ му, уловени за рѣцѣ, подпиратъ се на патерици — цѣла редица. . . Изгърпнахъ. А тѣ се изкачиха — горѣ. . . Той бѣшене на конѣ! И когато стигнаха тамъ, царъ Самуилъ погледна въ длечината на югъ, въ очитъ му грѣйна свѣтлината, наведениятъ погледъ се освѣти отъ нѣкакви искри. . . Ш,мъ като че се разнесе между неговитъ хора. и тѣ позчаха да махатъ съ рѣцѣ и да се усмихвватъ. Мѣсецътъ освѣтаваше хубавитъ имъ лица. Ризницитъ имъ блѣщѣха въ освѣтление. Въ погледа имъ имаше огънь. Тѣ бѣха прогледнали! Глухъ говоръ се разнесе и се чу звѣнъ на сабли. . . А царъ Самуилъ гледаше тамъ на югъ и се смѣеше. . .

които са били въ съприкосновение съ болестъ, напр. лъжницата му, матерката, ножчето, цигарлъка, лулата, и още много други.

4. Врата, пръзъ които да алъзватъ зародишитъ въ човшкото тѣло. Тъ са: устата, ностъ, половнитъ органи, ренигъ. И пръзъ най-малкитъ ранички, одрасквания, на които обикновено не обръщаме внимание, може да алъзе заразата въ тѣлото ни.

Обикновено материгтъ, които отдѣля болния, ни отвършаватъ било чрвъ лошия дъхъ или пъкъ цвѣтъ. По този начинъ ние не се доближаваме до тѣхъ. Обаче когато тѣзи материи съдържащи миллиони зародиши на заразителни болести се разнесатъ чрвъ въздуха, прахътъ и др. т., дъхътъ имъ изчезва, цвѣтътъ се не вижда, защото са много малки, и тогава ние не можемъ вече да познаемъ, че има нѣщо нездраво и лесно можемъ да се заразимъ.

Болни има на всъкъдѣ, а навсѣкъдѣ има и вѣтъръ, прахъ които да разнасятъ зародишитъ. Значи ние винаги сме изложени на заразяване.

Това е било известно още на нешитѣ дѣди и прѣдци отъ най-старо време и за да се прѣдпазватъ отъ заразяване, тѣ са вземали известни прѣдохранителни мѣрки.

Тѣзи прѣдохранителни мѣрки въ послѣдно време, чрвъ опититъ на ученитъ са се умножили и днесъ, ако спазваме напълно това що ни прѣпоръчаватъ лѣкаритъ, ние ще се прѣдпазимъ съ сигурностъ отъ заразяване.

И така, ако искашъ да се запазишъ отъ заразяване изпльнявай слѣднитъ десетъ заповѣди:

1. Не се доближавай до болни отъ заразителни болести и не си служи съ тѣхната лъжница, ножъ, матерка, дрехи и изобщо всичко което е тѣхно или е било около тѣхъ.

2. Измивай си прѣди всѣко ядене рацѣтъ съ вода и сапунъ, ако нѣма сапунъ то поне най-малко само съ вода.

3. Измивай си устата слѣдъ всѣко ядене, ако нѣмашъ четка за зъби, то само съ прѣстъ и вода.

4. Не яжъ плодове, круши, ябълки, грозде, сливи и т. н. прѣди да ги измиешъ.

5. Пери и изпарявай редовно дрехитъ си.

6. Измивай си прѣзъ лѣтото, ако ти е възможно, всѣки день краката и главата, но се пази при това да не настинешъ.

7. Инжектирай се редовно, заедно съ другаритъ си, противъ заразителнитъ болести.

8. Хиѣнна който ти се дава, взимай редовно, за да се запазишъ отъ маларията (грѣската).

9. Избивай комаритъ, кадѣто и да ги намѣришъ, защото тѣ са

единственитъ които, прѣнасятъ маларията.

10. По развратни жени, когато си въ отпуска и прѣзъ всѣко друго време, не ходи, защото винаги си изложенъ на заразяване.

ПОСЛѢДЕНЪ ЧАСЪ

Нейно Величество Царската се помина завчера въ 4 часа сл. обѣдъ.

Учете нѣмски.

1. Belassiza ist ein Berg.

(Беласица ист айн берг)

— Беласица е планина.

2. Was bist du?

(Вас бист ду?)

— Шо си ти?

3. Ich bin ein bulgarischer Soldat.

(Их бин айн булгарисчер солдат)

— Азъ съмъ български войникъ.

4. Ich bin, du bist, er ist; wir sind, ihr seid, sie sind.

(Их бин, ду бист, ер ист; вир синд, ир зайт, зи синд)

— Азъ съмъ, ти си и т. н.

5. Frisch gewagt ist halb gewonnen.

(Фриш гевѣгт ист халб гевоннен)

— Бърза смѣлость, готова печалба.

РАЗНИ

Лесенъ начинъ за студене вода, вино и др.

Понеже тукъ, на фронта, температурата е доста висока, необходимо нужно е да знаемъ, по кой начинъ бързо можемъ да изстудимъ вода, вино и др. Такъвъ единъ способъ е слѣдния:

Наливаме въ единъ съдъ вода, която искаме да студимъ и го увиаме добръ съ мокро платнище или зебло, като го поставяме на сѣнка, подъ нѣкое дърво. На войнишкитъ матерки, пльни съ вода, намокряваме отъ вълъ сукното и ги окачваме нѣкъдѣ на сѣнка. Слѣдъ половинъ часъ водата въ съда или матерката се охлажда така, като че ли е отъ извора.

Шинета съ бира и вино, за да охладимъ, поставяме ги въ единъ съдъ съ вода и покриваме отгорѣ съ мокро платнище или зебло, така што послѣдното да допира до повърхността на водата и да поема отъ нея все повече и повече.

Причината за охлаждането е слѣдната: водата на мокротото платнище бързо се изпарява и истегля всичката топлина на водата, която изстудяваме.

Въ съдове отъ металъ изстудяването става по бързо, понеже тѣ проваждатъ топлината по добръ на изпаряващата се въ платнището и сукното вода.

При стоминитъ, които не са добръ опечени, понеже са пористи, просмукалата отъ вълъ вода се тоже изпарява и взема топлината на онази въ съда. Ето защо изпеченитъ добръ и непропускаемъ стоминъ не държатъ студена вода.

Поручикъ: Т-н.

ФОНДЪ НА ВТОРА ОТДѢЛНА АРМИЯ.

При Щаба на 2-а армия е образуванъ фондъ, чиято цѣлъ е да улесни лѣкуването на заболѣлитъ и ранени прѣзъ настоящата война офицери, военни чиновници и войници. Това улеснение ще се състои: въ отпирването воененъ курортъ въ селото Св. Врачъ и даване пособия за лѣкуване въ наши или чужди болници, санаториуми и курорти.

Източници за фонда за сега ще се добиватъ отъ продажбата на прѣстенчето—спокенъ отъ 2-а армия и отъ доброволни пожертвования.

Прѣстенчето вече се разпраща по частитъ.

ЛИКУВАЙ ВАРДАРЪ

СБОРНИКЪ ОТЪ ВПЕЧАТЛЕНИЯ И КОРЕСПОНДЕНЦИИ ОТЪ МАКЕДОНИЯ СЪ II. АРМИЯ (2-о ИЗДАНИЕ)

отъ Д-ръ Н. Тумпоровъ

СЕ НАМИРА ЗА ПРОДАНЪ ВЪ ЩАБА.

Цѣна 3 лева

ПРИЕМАТЪ СЕ ПОРЪЧКИ.

СИЪХОРИИ

Въ училище.

Учителътъ изпитва:

— Какво става съ златото, се остави по-дълго време на дула?

Ученикътъ слѣдъ дълго мислене — Изчезва, господиѣ учите!

Войнишко писмо.

Вѣнко пише на Вѣна:

„Южния фронтъ.“

Обична ми Вѣно,

За жалостъ не мога повече бжда твой: Пенка, кметската ка ми прати соджуци съ по-дълги отъ твоитъ, шо ми пратала минналия пльтъ.

Не вече твой

Вѣнко

Стою учи нѣмски.

— Кажи, Стою! какъ е нѣмски „гльстъ“.

— „Мазенъ“, господиѣ поручикъ!

Шпониѣтъ.

Френски патрулъ спира едн добръ обувъ гръкъ.

— Ти си шпониѣтъ и имашъ шесть прѣста на крака.

— Не е вѣрно, азъ имамъ шесть прѣста на крака си, простирай грѣка, изувайки се.

Остановило се, че гръкътъ е малъ шесть прѣста, но за то пъкъ му липсали бутушитъ.

Наметникъ.

— Защо е издигнатъ тоя метникъ?

— Защото тука една госпожа загуби купона за чорапи.

Пружикъ

До кореспондентитъ!

Прави впечатление, че съществуването на г. г. кореспондентитъ отъ частитъ е чувствително слабо.

Прѣдъ видъ на това редакцията повторно моли всички господа трудници, които милѣятъ за нашата дѣло съ издаване на вѣстника, да вложатъ повече интересъ и се обаждаатъ по-често съ всички което е въ полза за нашитъ бърци-герои отъ фронта.

Отъ редакцията

Редакторъ Пор. Игнатиевъ Д.

Печатница на фонда 2-а армия

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Една велика покойница.
2. Подпор. Ив. Воджикевъ. — Далеченъ привѣтъ.
3. Д-ръ Н. Тумпаровъ. — Вълнитѣ на събитията (Подлистникъ).
4. Другъ дѣлкаръ И. — Полезни съвети.
5. Телеграмъ.

ЕДНА ВЕЛИКА ПОКОЙНИЦА.

Прѣди нѣколко дена телеграфътъ разнесе печалната вѣстъ за смъртта на Н. В. българската Царица. Сърдцето на всѣки българинъ се изпълва съ дълбокъ трауръ, когато чуе тази вѣстъ, защото съ нейната смъртъ си отива едно възвишено сърдце отъ този свѣтъ и утнва една благородна душа, която трептѣше надъ народа.

Когато Н. В. Царицата стана съруга на нашия Господаръ, Н. В. Царя, тя имаше прѣдъ очи високитѣ задачи, които ѝ прѣдстоеха да извърши като майка на българския народъ. И още отъ първия денъ великодушната ѝ дѣйностъ се прострѣ надъ болни и слаби, надъ неджгави, осиротѣли, вдовци, и се прѣдаде на всичко онова, което прави човѣка благороденъ, чрезъ чувството на благотворителностъ, и го издига по-горѣ отъ всѣко животинско създание.

Благотворителността, въ каквото видѣ и да се прояви, е едно социално чувство отъ висшъ характеръ и — същевременно — единъ важенъ дѣлъгъ на съвършенния човѣкъ и обществото. Но тази добродѣтелъ има и голѣма национална стойностъ. Националното съзнание у единъ народъ се проявява и цѣни и по социалната му взаимомощъ (гледане на болни и ранени, и благотворителностъ въ по-тѣсна смисълъ на тая дума — приюти, пансиони, подпомагания и пр.). Всички културни нации, които сѣ се издигали на извѣстно културно стъпало, даватъ

примѣръ за това. И Нейно Величество ни научи да бъдемъ благотворителни отъ сърдце, а не по подражане.

Н. В. Царицата бѣ въ туй отношение примѣръ за подражане. Благотворителността бѣ нейна втора природа. Като сестра милосердна, тя не жалѣше ни трудъ, ни срѣдства. Тя бѣ въ всички болници, дѣто ободряваше героитѣ, съвѣтваше, помагаше и надглеждаше. И тя е, която даде примѣръ на нашето градско общество, какъ трѣбва да гледа на нашитѣ мили ранени и болни герои-храбрци, завървали се отъ фронта, а у лѣкари и въ висшия санитаренъ персоналъ извика скрити сили на ревностъ и човѣколюбие.

И какъ ли благородното ѝ сърдце не се е разкъсвало отъ болка, когато въ тая мирова катастрофа тя е виждала и чувала за гражданитѣ жертви, причинени отъ жадния за кръвъ противникъ, прострѣли рѣка за помощъ и изцѣление на тѣхнитѣ рани! Тя е желала да бжде всѣкъдѣ, всѣкому да помогне, всѣкого да утѣши.

Траурно биятъ днесъ камбанитѣ и възвѣстватъ за смъртта на една велика покойница. Въ тежки врѣмена за цѣлото човѣчество отлетѣ нейниятъ духъ въ вѣчността. Но той завѣща благородни задачи на ония, които иматъ дѣлъгъ да лѣкуватъ и помагатъ на болното човѣчество. Като нея, тѣ трѣбва да бждатъ винаги на щрекъ, да не жалатъ трудъ и срѣдства, за да помогнатъ, вършейки първия актъ на човѣколюбие и хуманностъ, актъ на най-висша човѣко-етическа и културна дѣйностъ — християнската добродѣтелъ, да помагате на страждущитѣ. И, като нея, тѣ не трѣбва да чакатъ награди и хваления, защото свойството на всѣка добродѣтелъ — а колко повече на тая — е, че тя крие наградата въ себе.

Траурно биятъ камбанитѣ. Душата на великата покойница се носи къмъ прѣстолъ на Всевисшия и много ангелчета витаятъ надъ нея и пѣятъ пѣснопѣния прѣдъ небесния благъ Отець. Богъ да проси българската царица!

Д-ръ Н. Тумпаровъ.

Скъсана корда.

Защо сърдцето ми се къса,
Когато видя гробъ съсъ кръстъ —
Като че корда се прѣскъса,
И нѣкой влезна въ черна дрѣстъ.

Въ ландшафта чуденъ сѣкашъ грозно
Замиране настѣпва, мразъ,
И нѣщо пишно и луксозно
Въ мистиченъ нѣкакъвъ екстазъ...

ПАНАХИДИ ЗА ЦАРИЦАТА.

На 14. Септ., по случай смъртта на Н. В. Царицата, при щаба на армията се отслужи панахида.

Въ всички части на армията сѣ били отслужени панахиди и чегени заупокителни молитви. Въ малката селска черкваца присѣдствуваше цѣлиятъ персоналъ съ г. генерала, Командующий армията. При молитвата на свещеника за упокоение душата на Н. В. Царицата всички присѣдствующи колѣничиха, отправяйки своята благочестива мисълъ къмъ Небесния. Свещеникъ Методи Митровъ държа възпоменателно слово, въ което изтъкна заслугитѣ на покояща Царица къмъ бълг. народъ и нейнитѣ високи християнски добродѣтели. „Вѣчная паметъ“ завърши траурното богослужение.

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЪ.

Кой е Корниловъ?

Може да се отбѣлжи, че върху рамената на революцията се издигна единъ военачалникъ, който иска да сложи кракъ сега върху врата на сѣщата. Генералъ Корниловъ мисли, че е дошълъ за него 18 Брумеръ отъ френската революция. Синъ на казакъ, спечелилъ знания чрезъ самообразование, той прѣкара една блѣскава кариера, изпълнена съ авантюри, докато войната му даде възможностъ да спечели въ фантазията на народа си слава, особено чрезъ авантюристичното му бѣгство отъ австроунгарски плѣтъ въ облекло на селянинъ.

Бърже той напредва, потушва възставия въ Петроградъ съ енергична безпощадностъ, и щастливиятъ случай на революцията — по-щастливъ отъ този на войната — го поставя, скъсия него, който при избухване на войната командваше бригада, на чело на руската дѣйствуваща армия, съ стократно угодлѣтна мощъ. Керенски прѣдприема офанзивата, Корниловъ не я желѣлъ, Настѣпва катастрофата и той си омива рѣцѣтъ. Пада Рига — това бѣ негово прѣдсказание — и разбитиятъ военачалникъ тогава излиза нѣ сцената, за да поеме най-висшата властъ въ страната. Една странна драма. Върху какво база командующия на отстъпващитѣ войски своитѣ претенции? Върху общото недоволство ли? Върху отчаянието, върху ужасъ ли? Дали въ неговото лице се подига контра-революционното движение въ Русия? Керенски твърди това. Той го освобождава отъ длъжностъ и пристѣпва къмъ мѣрки, за да усигури „революционнитѣ права на гражданитѣ.“ Той би ималъ право къмъ това, ако да набѣше съмъ виновникъ за умопомраченитѣ офанзивы, за които рускиятъ народъ плаща тѣй скъпо. Съ каква мисрална санкция той се противопоставя на Корниловъ? И какво го гарантира срѣщу замѣстника на Корниловъ, генералъ Клембовски, и срѣщу всѣки честолюбивъ войникъ, който би желѣлъ да се оплъчи срѣщу него? Най-силниятъ, незамѣнимиятъ съюзникъ на Керенски липсва — одобрѣнието на народа.

Резултатъ отъ въздушнитѣ боеве прѣзъ Августъ

Прѣзъ м. Августъ неприятелътъ е загубилъ отъ поразенията на германскитѣ авиатори по всички фронтове 295 авратора и 37 привързани балони. Отъ германска страна сѣ загубени 64 авратора и 4 балони. Отъ тѣхъ 32 сѣ останали задъ неприятелската линия, а останалитѣ сѣ паднали въ територията на нашитѣ съюзници. Повечето отъ поменатитѣ вероплани сѣ свалени на западния фронтъ. Отъ неприятелскитѣ авратори, 244 сѣ били свалени въ въздушенъ бой, 41 чрезъ противоаероплани изстрѣли, 3 отъ пѣхотата.

Френскитѣ социалисти.

Социалистическата фракция рѣши да не влиза никой въ кабинета Пенлеве.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВАИКА

Въздушна армия. — В началото на фронта в Сопотина и юго-западно от Бранко-Селища бойни действия.

Въздушна армия. — На фронта в Сопотина и юго-западно от Бранко-Селища бойни действия.

Въздушна армия. — На фронта в Сопотина и юго-западно от Бранко-Селища бойни действия.

Въздушна армия. — На фронта в Сопотина и юго-западно от Бранко-Селища бойни действия.

ПОЛИТИЧЕСКО

Скопие. — Силноко Дубичевски съобщава, че Каранови отделили войска на войската от Петроградския фронт Корнилова. Означават се сръбска войска войска на Каранова и Корнилова.

Скопие. — Силноко Дубичевски съобщава, че Каранови отделили войска на войската от Петроградския фронт Корнилова. Означават се сръбска войска войска на Каранова и Корнилова.

Скопие. — Силноко Дубичевски съобщава, че Каранови отделили войска на войската от Петроградския фронт Корнилова. Означават се сръбска войска войска на Каранова и Корнилова.

Скопие. — Силноко Дубичевски съобщава, че Каранови отделили войска на войската от Петроградския фронт Корнилова. Означават се сръбска войска войска на Каранова и Корнилова.

Скопие. — Силноко Дубичевски съобщава, че Каранови отделили войска на войската от Петроградския фронт Корнилова. Означават се сръбска войска войска на Каранова и Корнилова.

Скопие. — Силноко Дубичевски съобщава, че Каранови отделили войска на войската от Петроградския фронт Корнилова. Означават се сръбска войска войска на Каранова и Корнилова.

ИКО ОТЪ ФРОНТА

ДЪЛГОТО СЪРДЦЕ

Обичаш го, зная. Ден и нощ да го чекаш с треперещо сърце, но той никога да се върне.

Натекалата си скръб не ще изгубиш на неговия гърди. Въ душата ти ще се оскърнява сърцето.

Да беше тук, да го търнеш за постъпвай пак! Може би, да няма малко утай.

Но дъло си от полетата, дъло си гле човешки кръв, дъло надъ кръв човешка ще няма алово мляк.

Има, къде се на „Мусала“... въ сърце спускаш да казваш, че въ всеки ден от вас се вика надъ дъло... Парина... какъ до Егейското море...

Има и може би да търнеш тия златни полета, дъло златни твоите дъло мислени.

Тогва прати му твои прегрътки остана.

Подпор. Д. Водички.

ПОЛЕЗНИ СЪВЪТИ

Бри бод. ВОНЪ:

Пазь добръ прѣзирозен си понегь. Пазь го отъ злата, прѣтъ! Не го разварай безъ нужди, тъй като отъ разварянето той е вече замърсен! Не пийай никога рана съ рѣкъ или други прѣмѣти! Колкото и да се мисли рѣкъ въ тѣ все си нечисти. Не мий рана или мѣстото

около нея съ вода или други течности! При изменето, тежкостта на водата ще се увеличи много брѣзди. Не пийай никога на прѣварената вода, което ще покрие рана! Тече ли силно кръв от рана, рана или крак, прѣстелай ги брѣко помогорѣ отъ рана, съ рѣкъ си, където си или каквото друго намършиш. Търквайте ше спре.

Не се опитай да ведеш куршума, парчето отъ ограда или отъ рана, макаръ тѣ да са видѣти! При извадането отъ рана ще зарадиш рана.

На рана въ корема никога не бива да се дава да пие или уде! Не забравяй, че всяка глътка или капка може да е смъртоносна за теб! Рана въ корема може да ти даде, къ не му давай да пие нищо. (Нито рѣкъ, нито чай, поспирай, безъ изключение нищо).

Не забравяй сѣбѣ рана, защото си да вземешъ съ себе си оскърняето си и всички други военни прѣмѣти!

Ако немощенъ самъ да ги носеш, то ги прѣдай на другари си да ги носятъ!

Не напускай прѣзирозен пунктъ прѣди да ти е изпадену санитаренъ билетъ!

Не напускай рана, безъ да ти е запознано това отъ началникъ ти. Знай, че рана се носи въ санитария! Дръж дѣмаръ!

УЧЕБНИ ЦИТИ

1. Bis du frei? (бист ду фрей) — Сякобелъ ли си?
2. Ich habe keine Zeit (их хабе кайце зайт) — Нѣмамъ време.
3. Ich habe zu tun (их хабе цу туун) — Нѣмамъ работа.
4. Всички свидетелства вѣдъ дѣлата на гнѣски сѣтъ съ гнѣски буква.
5. Aller Anfang ist schwer (алер анфанг ист швер) — Всѣко начало е трудно.

чейчето. А нѣкъдѣ тамъ стѣтъ голѣми събития. Но не чуваши ни И то, рече чейчето, тѣлото рече, като че се сѣди, казѣто не мога да тече по-силно, за да отзвучи шумътъ на събитията. А горѣ въ дървото малкото славейче? То рече, рудакъ и не иска да знае. Подгрява дружинѣти си. Разваля крилати и потреперва. Но това потреперване не е ли отзвукъ на ония дѣла на вѣтна, които идатъ отъ тѣлото отъ бойното поле, отъ разтърсването гнѣтѣжа вѣдутъ?

— Какво искашъ да казѣшъ Богомаре!

— Че чувството е всичко.

— Но тогава, какъ —

— Е да, немъно.

— Но то не е достатъчно.

— Да. Чрезъ чувството ще се добергѣ до идеята и нощъ волгата.

Дръ М. Тумаровъ

ВЪЗНИТИ НА СЪБИТИЯТА

(Диалогъ)

— Вакъ, Богомаре, събитията е обгърнато въ една стихия, въ една пламъка.

— Да. Това е вѣрно. Та стража.

— Чуваши ли, какъ Луца е естѣ тѣлечкото на гнѣтѣти?

— Вакъ, Чуваши това.

— И какъ, не страшиш ли?

— И ако страшиш, какво отъ това? Мѣкай нѣтъ какъ друго се страши.

— И какъ — вѣрно, колкото тѣло да води това бод, вѣрно.

— Остана, Радославъ! Най-главното вѣщо у едно човѣкъ е волгата. — Който е вѣдъ дѣло.

— Волгата, ама.

— Е да! Да бѣлѣтъ волгата човѣкъ, да работи. И вѣдно стѣто Чувството глѣкъ е алово. А повече тѣлѣво вѣра имаме, тѣлѣво алово е дѣло.

по-добръ. Вѣдѣтъ — това е доброго, Радославъ, то е обшо благо.

— А какъ мога да мисля за волгата, колкото гнѣтѣта за тѣлѣво вѣра.

— Гнѣтѣта не е нищо друго, оскѣно... Та убѣна напѣдѣла.

— Богомаре, та гнѣтѣтъ понегь, за страданията на хората.

— Има хора, които наблюдаватъ чужди човѣкъ и му се присмиватъ — ама, и тѣлѣво, колкото гнѣтѣтъ страданията, во.

— Та мене искашъ да занирѣтъ, вѣдѣтъ се!

— Вѣдѣтъ ли, Радославъ, тѣо рѣдѣтъ — да чувствувашъ чрезъ сърцето и да чувствувашъ чрезъ фантазията. Съзнанието е реалностъ.

— Тѣлѣво?

— Да. Мисъ тѣлѣво да обичаме не чрезъ фантазията, а чрезъ чувството. Чувството глѣкъ е алово. А повече тѣлѣво вѣра имаме, тѣлѣво алово е дѣло.

— Вакъ, дѣлото — това е хубаво, това ми хареса.

— Тѣкъмъ тѣлѣ, кѣтъ казвамъ.

— Та почна съ волгата, и свърши съ дѣлото.

— Като прѣминахъ прѣкъ чувството и идеята. Нима не е ясно? Дѣлото е поначало едно нѣщо тѣлѣ иде съзнанието. Краятъ е отражение на идеята.

— Съзнанието съкъ. Но има една лична воля.

— Има лична воля, а има сегашна обща воля. Дѣлата воля е вина.

— Боже мой, какво стана тогава съ радостата и поезията? Нима азъ не мога да се радвамъ, да се наслаждавамъ, когато това рече чейчето тѣлѣ мѣно, не мога да се радвамъ на неговата поезия, тихо, за себе си?

— Да. Та можешъ да се радвашъ, обаче... Тако си рече рудакъ.

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Поручикъ **Игнатиевъ Ал. И.** — 6-и септември 1885 г.
2. Оф.-канд. **Старцевъ Н.** — На Голямата Генералъ отъ 2-а Армия (Стихотворение).
3. Редникъ **Д. Андреевъ.** — На ловъ на англичани. (Изъ живота на частите).
4. Д-ръ **Др. Гергановъ.** — Маларията.
5. Писма безъ надсловъ. (Подлистничекъ).
6. Телеграмъ.

Поручикъ **Игнатиевъ Ал. И.**

СЕПТЕМВРИЙ 1885 Г.

Рѣдко има народъ въ историята, като българскиятъ, който да е творилъ толкова много свѣтли дѣла. Едно такава дѣло е събитието, станало на 6. Септември 1885 год. Следъ освободителната война презъ 1877—78 год. и сключването на Берлинския договоръ, създадено бѣ Българско княжество, което, ако и свободно, оставаше въ разбити идеали: Македония и на бъдаще трѣбваше да тѣле под старото иго, а Южна България — тогава Източна Румелия — бѣ обявена за автономна, подъ суверенитета на Султана. Особено послѣдното обстоятелство причини извънредна тѣжа на българския народъ, понеже се откъсваше най-живната частъ отъ неговото тѣло.

И затан се още тогава мисълта за обединение на народа ни, като въ първо врѣме си подадатъ ръка дѣветъ сестри отъ сѣверъ и югъ.

Годинитѣ на свободенъ животъ за България, при такава едно положение, течаха мудро. Изминаха година, два . . . седемъ. И удари тогава часътъ за предприемане първата стѣпка напредъ и българскиятъ народъ на 6 Септември 1885 год. тури основата на своето близко бъдещо пълно обединение.

Реализирането на този величавъ актъ се дължи на буйния всенароденъ подемъ, ръководенъ отъ чувството на най-висшъ патриотизмъ.

Настѣпи пълно единодушие всрѣдъ българския народъ. Особена е заслугата на българското храбро и юначно войнство. Ако и въ младежеския си периодъ, то съдѣйствува най-ефикасно при подетата отечестволюбива, но сѣдбоносна акция. Въоръжениятъ български народъ стисна здраво далекото му отъ скоро врѣме оръжие съ закана да накаже всѣки, който дръзне да се противопостави на желанието му, да тури основата за закрѣпяване свещенитѣ си справедливи вѣжделения. Младата ни юначна армия, съ рѣдко патриотично въодушевяване, се отзова на турската граница, ала за врагъ на българското национално обединение се обяви братския ужъ славински и съединенъ намъ сръбски народъ!! Послѣдниятъ върломогна нахълта въ беззащитното ни отъ западъ Отечество и, вмѣсто да ни сърадва и съдѣйствува при обединението, напротивъ, дѣлѣше още тогава да застраши сѣдствуването ни. Но правата ни национална кауза и рѣдка отечествена обичъ тогава, както и сега, съкруши пълната сръбска замисль.

И съ побѣдоносното си оръжие, младата българска армия записа най-свѣтла страница въ новата ни история, като съ най-лжчезаренъ блѣсъкъ на българския хоризонтъ се очертахъ славнитѣ имена Сливница, Драгоманъ и Пиротъ. . .

Тѣй че съ кръвта на българскиятъ доблестни синове се запечатя народния актъ за съединяването на двѣтъ България, на сѣверъ и на югъ.

Великъ е националниятъ празникъ 6. Септември 1885 год. за синовеѣ на свободна, но още не съ окончателно завършено обединение България! Всѣки българинъ-родолюбецъ трѣбва съ изразъ на най-силни радостни чувства да си спомня за този свѣтълъ день. И българското храбро войнство, по прѣдповрѣдлението на вѣдбата призовано, и сега, съ впередъ погледъ въ всѣки жестъ на многото ни коварни врагове, на два фронта, отъ обширнитѣ ни граници, да бди неотклонно като буденъ стражъ за защитата и възвѣщаването на ми-

лата ни Родина, не може да се не въодушевява най-въторжено при спомена на тази дата. Тогава се тури основата за закрѣпяването, развитието и разширяването на военната ни мощъ, вдѣ се намъ буйната струя отъ юначество, любовъ и самопожертвуване прѣзъ олтаря на сѣжпото ни Отечество, а една дума — циментира се култивирането на най-висшитѣ военни добродѣтели, необходими за отпочване реализирането свещенитѣ идеали на народа ни.

Свѣтлиятъ день 6. Септември трѣбва да напомни на всички българци, че както прѣзъ тридесетъ и двѣ години, трѣбва да сме на шрекъ и силни по духъ. Изглежда, много близко е деня на реализирането завѣтния ни националенъ идеалъ.

Нека, прочее, всички съ единодушие, пълно отечестволюбие и най-възвишенъ боевъ духъ се подготвимъ да създадемъ най-великата дата — на пълното блаженно обединение на българското племе България, изворътъ на най-висшитѣ добродѣтели, заслужава и трѣбва да бѣде велика. Всички прѣ-

вятствия по пътя и трѣбва да бъдатъ смѣтени. Духоветѣ на плядката загинали наши борци — светли искатѣ наложително това.

Ние ще се покажемъ достойни потомци на Симеона и Асѣна!
19/9. 17 г.

Швейцария, Франция и нашитѣ инвалиди.

Току-що се зацърнаха отъ Франция българскиѣ инвалиди и плѣнници. Тѣ разказватъ, че сѣ останали съ особено приятни спомени отъ приема, който имъ билъ оказанъ на гарата въ Женева отъ страна на българската колония и мѣстнитѣ граждани.

Щомъ пристигналь влакътъ съ инвалидитѣ, послѣднитѣ били по-здрави: сѣ „добрѣ дошли“ и имъ били раздадени: супа, шоколадъ, бастуни съ знака на „Черв. кръстъ“, цѣлѣта, малки парични суми за по пътя и др. Следъ това, нѣкои отъ плѣнницитѣ разказали лишенята и обидитѣ, които сѣ прѣтърпѣли въ Франция.

При заминаването на трена отъ женевската гарга, членоветѣ на женевския „Червенъ кръстъ“ били изненадани и поласкани отъ виковетѣ на окиченитѣ съ български знамена инвалиди: „Да живѣе Швейцария!“

Будниятъ вождѣ.

На Голѣмия Генералъ отъ 2-а Армия.

Побѣденъ се тѣтенъ по бойни полета разнесе
Прѣзъ вой на кипнала рать,
И облакъ отъ слава къмъ роденъ край смѣлъ се разнесе
Отъ полебрана назадъ.

Събрани войскари войсково чудо сториха
Въ неравнѣ съ пълчища бранѣ,
Тѣмъ вожди имъ на безсмъртитѣ пътя откриха
И на подвигъ несмѣтно голѣмъ.

Надъ вожди единъ вождѣ сили голѣми нарежда
Опрѣлъ се до голия ридъ,
Въ хоризонти покрити съ димъ и кърви се вглежда
Съ погледъ побѣденъ честитъ.

Следъ чудо юначи станъ застануватъ. Почивка
Потрѣбиха бойни трѣби
Салъ вождѣтъ надъ вожди до голиятъ ридъ съ усмивка
На полебрана самъ бди.

Че утрѣ по вѣтри запращатъ пакъ знамената
Че днеска не сѣтенъ е бой —
Че утрѣ пакъ на родния край смѣлъ дѣцата
Къмъ безсмъртие ще води ги той . . .

Оф. канд. **Старцевъ Н.**

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТЪ.

На ловъ за англичани.

Откакъ храбритъ български комари изъ долината на Струма пропаднаха по височинитъ на Круша гордитъ жители на Темза, между насъ и тия наемници на Англия се бѣ образувала една празнина, която ни просто отекчаваше. Шо ставаше тамъ задъ рѣката? Чувствуваха ли се сигурни англичанитъ въ своитъ глѣзда, прѣдмостовитъ укрѣпления на Струма? Или, малкопозабравитъ отъ маларията и необезпокояванитъ отъ насъ, тѣ ни и не мисляха. Трѣбваше да се види, трѣбваше да се установи това. Трѣбваше, прочее, да се направи една визита на тия наши неканени гости и да имъ се каже, че освѣнъ дрѣбнитъ комари, които имъ причиняваха като малария и ги караха да бѣлватъ кръвъ, тукъ има и една още по-голяма опасностъ за тѣхъ — българското воинство, което съ не по-малкъ меракъ отъ комаритъ се живо интересуваше за драгоцената английска кръвъ.

Прѣдъ участъка на * полкъ англичанитъ се бѣха спрѣли и укрѣпили на моста при с. Коприва. Нашитъ войници отдавна бѣха турили око на това неприятелско глѣздо и чакана само да се подушине, че се готви нападение; за да извадятъ съ най-голяма готовностъ самоволното си желание да участвуватъ въ него. И когато тия дни затърска охотницъ — ловци на англичани, всички се угадиха за мждъ ще трѣбватъ тѣ. Охотницъ ли? Само кажете колко души търсите, за да излъзатъ тройно число повече! Стана нужда отъ подборъ. Междумногого изявило желание да отидатъ тая вечеръ на ловъ къмъ Копривския мостъ. Между охотницитъ бѣха и четирма кавалеристи отъ * конни полкъ, заедно съ подофицера си Чаворингъ Милвъ Кръстевъ. Ехъ, не имъ е работа, но нали искатъ да опитатъ и тѣ своитъ сабли-дамаскини, нека идатъ... Дѣтъ вечери по редъ групата, водена отъ подпоручикъ Абаджиевъ, разузнава и търси птициа къмъ задгата отъ неприятеля мостъ и най-сетнѣ се опрѣдѣля и самия денъ на нападението — 11 септември прѣзъ ношъта. Войницитъ, които съ дѣтинско нетърпѣние чакаха тая ношъ, си поотдѣнаха.

И ето ги пакъ. Тѣ сж строени на соборна пунктъ и приготвени за пѣтъ. Последни напѣтствени слова

отъ началника на авангарда, подполковникъ Николовъ, тиха молитва къмъ Бога и момчетата потъватъ въ ношъта. Слѣдъ малко тѣ се съвѣснъ изгубватъ отъ погледитъ на изпращачитъ.

Поглнати отъ тъмнината, прѣдпазливи като котки, подобни на сръбнотни духове бродятъ нашитъ смѣлчачи къмъ опрѣдѣления пунктъ. Та тукъ всичко имъ е лозно. Ето джѣтъ по който миналата ношъ се спуска пакъ така тихо и незбѣлъзано къмъ моста и означиха своята жертва, неприятелския постъ. Ето шѣтушето нѣкога, а сега безлюдно и разрушено село Елшанъ, където често обича да се вглежда неприятелската артилерия. Ето височата, сува и глста трѣва, която така излейнички шумоли и пращи подъ тежкитъ имъ ботуши и буди постоваитъ кукуета. Но нищо! Тѣ сж дали дума тая вечеръ да доведатъ плѣнници, а думата имъ е хвърленъ камъкъ назадъ се не връща. Тѣ ще гонятъ телената мрѣжа, тѣ ще идатъ въ постъ № 1 да видятъ, още ли бли стариятъ Джонъ на чуждата земя и ще искатъ смѣтка отъ него, що търси тукъ.

Пѣтъ е дълъгъ и пълненъ съ опасности, но нашитъ сж прѣдвидѣли всичко. Тѣ поставятъ нужното охранение въ тила си и съ устременъ погледъ се движатъ напрѣдъ мѣлчливо. Само нѣкакъ по-нервно тѣ стискатъ въ рѣцѣ манликеритъ си, слѣдъ Бога единственитъ имъ защитници сега. И пакъ крачатъ.

Ето и близиятъ мостъ. И той да се прѣхвърли и тѣ ще бждатъ съвѣснъ вече близко. Но постовото куче, което отдавна е надушило необикновенитъ гости, все ядроздрезнено почва да лае и съ своя дрезгавъ гласъ продава ношната тишина. И тѣ пакъ спиратъ и залѣгатъ. Още една група отъ нѣколко души, подъ командата на офицерския кандидатъ Л. Василевъ, отдѣлятъ отъ себе си, на която възлагатъ задачата да ги пазятъ отъ флангъ, а останалитъ само седмина, заедно съ началника на отряда, храбриятъ подпоручикъ Абаджиевъ, поематъ пѣтя отново. Гласътъ на кучето се отдадечава, — бѣгалъ е вече секретътъ. Той, може би, ще ободи на другаритъ си за грозилата ги опасностъ и тогава — всичко е свършено. Ще ревнатъ ония пушкыла, ще закрѣкатъ картечицитъ и ще турятъ край на тринощи усилия. А и луната потулана до сега грижливо задъ хоризонта, скоро ще подаде своето лукаво очене. Прочее, врѣме за чакане нѣма.

Пакъ лезатъ, и пакъ залѣгатъ. Тѣ сж вече на самата пѣтчка, която минава покрай теленитъ мрѣжи, и ясно вече чуваатъ глѣтъ и кашлене изъ близката барака. Нашитъ удвоаватъ вниманието. Очитъ имъ сж вперени по пѣтеката и телената мрѣжа, дѣто слѣдятъ и най-малкото движение. Сжщински ловци, излъзли на чакане прѣзъ ясна лунна ношъ!

И за голѣмо щастие на нашитъ ловци, отсрѣща по пѣтеката се задава той, дългочаканиятъ дивечъ. Едно отдѣление англичани према пѣтчеката, покрай телената мрѣжа, по която съ мѣседи вече патрулиратъ, необезпокоявани отъ никого. На нѣколко крачки прѣдъ тѣхъ други трима, отъ които единъ самъ едъръ за трѣща, свободно се приближаватъ къмъ засадата. Тѣ отиватъ, навѣрно, да провѣрятъ сигурността на своитъ мрѣжи и да разсѣятъ съмнѣнието, що постовото куче съ злобството си лаене напѣтнъ въ душата имъ. Тѣ крачатъ спокойно. Та кой е този смѣлчакъ, който би дрзналъ тъй дълбоко да проникне до самия мостъ? Нали отъ него до позицията на българитъ има толкова мѣсто!... А сърдцата на нашитъ отъ вълнение биятъ до спукване чакъ. Разстоянието все повече и повече се сжжява. Тридесетъ крачки, двадесетъ, десетъ... Та кой на би могълъ да прѣсочи на единъ махъ останалитъ петъ крачки? Единъ вѣкъ „напрѣдъ“, единъ людешки смокъ и двама отъ англичанитъ сж хванати за вратовѣтъ. Нѣколко мига глуха борба съ ножове и приклады, нѣколко сансетета на сабли по главитъ на останалитъ и ношъта отново занѣмъ. Само единъ отъ англичанитъ ще може да се похвали съ добрия си ангелъ пазителъ и съ бързитъ си крака. Никого по-лека побѣда не сж поживявали нашитъ!

Единиятъ отъ хванатитъ, въпрѣки голѣмия си бой, издава страшенъ нечовѣшки гласъ — тъй се уплашилъ, горкиятъ и вѣкътъ му се понася надъ заспали бивакъ и се губи въ гнѣнитъ на Круша. Но нашитъ си знаятъ работата и макаръ и да не аладѣятъ английски езикъ, даватъ му да разбере, че сто пѣти е по умно да върви съ тѣхъ, отколкото да реве като добие.

Но сега трѣбва да бързатъ назадъ, защото избѣгалиятъ англичанинъ е отдавна вече въ окопитъ — ако не ги е заминалъ отъ страдъ — и зашимадениятъ отъ тоя неочакванъ ударъ неприятель може скоро да се опомни. Тогѣвъ и нашитъ нѣма лесно да се върнатъ при другаритъ си.

И по сжщия пѣтъ, само че вече порасли въ себе си отъ успѣшно завършения подвигъ, нашитъ смѣлчачи крачатъ и се шегуватъ по пѣтъ. Сега всѣкому се развързала езикътъ и всѣки иска да излѣе набралото се въ душата му. Прѣдъ тѣхъ, подъ присмѣха на високо отскачилата луна, като млади булки, крачатъ двамина здравенаци англичани, които ще ни дадатъ цѣлнни свѣдѣния за противника.

Трѣбва човѣкъ да е прѣживялъ трудности, които съпровождатъ подобни нападения, трѣбва поне веднажъ да се е срѣщалъ лице срѣщъ лице съ смъртта, за да разбере силата на мощното онова „Ура“, съ което ловцитъ прѣдадоха пѣтчеката си на началника на авангарда.

Редникъ Д. Андреевъ.
Позицията. 12 IX '97 г.

Учете нѣмски.

1. Ich bin in dem Graben
(их бин ин дем грабен)
— азъ съмъ въ окопа.
2. Iwan ist in dem Unterstand
(Иванъ ист ин дем унтершанд)
— Иванъ е въ блиндажа.
3. Leutnant, Oberleutnant,
Hauptmann, Rittmeister
(лѣйтнант, ъберлѣйтнант, хauptман, рйтмайстер)
— Подпоручикъ, поручикъ, капитанъ, ротмистъръ.
4. ei se izgovоря като „ай“
eu „ „ой“
ie „ „дълго“
5. Wenn ich dich liebe, was geht dich das an.
(вен их дих лѣбе, вас гѣет дѣ дас ан)
— Ако те обичамъ, какво те интересува това.

Ако забѣлѣшишъ цивилно лице около своята частъ, макаръ да не си на постъ, провѣри го, кой е и какво търси! Провѣри има ли билетъ! Ако нѣма — отведи го при началника!

ПИСМА БЕЗЪ НАДСЛОВЪ.

ПИСМО ПЪРВО.

Драги незнайнико,

Азъ често гледамъ, че около мене всички набори пишатъ: като почнешъ отъ бѣловласия дванадесети, четиринадесетъ чакъ до голобрадия четиридесетъ и втори. Всички пишатъ: кон на либета, кон на жени и дѣца, кон на близки и неблизки, а азъ никому не пиша. Близки нѣмамъ, а на далечнитъ не пиша, защото не сж ми близки.

Да бѣха всички войници като менъ, пощата щѣше да носи само

официални писма. Затова пѣтъ и азъ никога не се оплаквамъ, че пощата закѣтъва, че отъ два дѣна никакво писмо не съмъ получилъ. Впрочемъ, напоследъкъ пощата и телеграфи, съобщения и прѣвози у насъ (да не имъ сж уроки!) вървятъ, като по колелета, дѣто го рекли.

Да! драги незнайнико, азъ редко пиша писма, защото така ме урисали урисницитъ. Но днесъ, на пукъ на урисия, седнахъ да ти пиша.

— Но ние се не познаваме, ще отпърнешъ ти.

— Да именно за това и азъ седнахъ да ти пиша. Ти познавашъ ли Българина?

— Какъ да го не познавамъ! ще се развикашъ ти. Толкова години живѣя съ него, па и азъ нали съмъ българинъ.

— Така е то! Но азъ ще ти изповѣдамъ безъ забикалки, че макаръ и азъ да съмъ Българинъ и отъ много години да живѣя рамо до рамо съ него, азъ не познавамъ добръ Българина, за да не кажа че съвѣснъ го не познавамъ.

Азъ знамъ, че кога нѣкъдѣ пи-

ше: Не пушете! Българинътъ още отдалече ще запали двѣ цигари, а откогато дойдохъ съобщеницитъ и една пура отгорѣ.

Знамъ още, че кога въ трѣва на нѣкое купе пише: За жени Българинътъ-мждъ тамъ непрѣмънно ще влѣзе и ако кондукторътъ му забѣлѣжи, той ще се звизка, че и той билъ човѣкъ и че за билета си пари е броялъ. Това отъ мирно врѣме.

А въ военно врѣме, ако въ нѣкоя болница има разпоредба: До обѣдъ никой да не напуша леглото си! то Българинътъ-болникъ подиръ обѣдъ цѣлъ денъ ще спи, а заранъта непрѣмънно

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

Западнят фронт. — На нѣко самото пунктове бѣ отбѣлзана обикновена артилерийска дѣйност. Изобщо, навсѣкждѣ щари затише.

Восточният фронт. — Положението немалко.

Италиянскит фронт. — Вчера прѣз цѣлият денъ имаше много да се ожизнена артил. дѣйност.

При смрътване италианцитѣ въ пльн атакуваха австро-унгарска позиция южно отъ Полисче, но всички биваха отбити съ голѣми загуби.

По сѣверо-западния склонъ на Монте Санъ Габриеле хондведска полкове проникнаха въ итал. окопи и заловиха плѣнници и картечници, които докараха при завръщането си.

Македонски фронт. — По Червената стѣна и сѣверно отъ Битоля, отъ врѣме на врѣме, артилерийския огънъ ставаше по-оживенъ. Въ залога на Черна успѣшни разузнавателни нападения отъ наша страна по неприятелскит окопи. Южно отъ Дойранъ, оживенъ артилерийски огънъ. По останалата частъ отъ фронта, свършено слаба бойна дѣйност.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Амстердамп. — Агенцията Райтеръ съобщава, че Корниловъ още не е свомилъ главното командуване. Генералъ Алексиевъ щѣ да пристигне въ славната квартира.

Берлинъ. — Кореспондентъ на Социалдемократенъ съобщава, какво побѣдата на Керенски и факта, че французкит социалисти не влѣзоха въ кабинета се смѣтатъ като събития, които ускоряватъ дѣлото на мира.

Петроградъ. — Съобщение на Райтеръ. Правителството получи известие, че Корниловъ и неговит главни помощници сж ардствуани.

Берлинъ. — „Танъ“ пише, че руската армия упражнява влияние по всички фронтове. Вътрѣшниятъ разгромъ на Русия подобри военното равновѣсие и измѣни политическит намѣрени.

Лондонъ. — На Райтеръ съобщаватъ отъ Петроградъ, че следъ дълги прѣговори билъ съставенъ воененъ кабинетъ отъ следнитѣ 5 души:

Керенски — прѣдсѣдатель, Генералъ Вершовски — министъръ на войната, адмиралъ Вердеревски — на морината, Терешенко — на внѣшнит работи и Никоплинъ — на пощитѣ и телеграфитъ.

Генералъ Калединъ е арестуванъ въ околноститъ на Ростовъ.

Петроградъ. — Военното правителство издаде следната официална прокламация: Бунтътъ на Корнилова е потушенъ, но безредисто, което той внесе въ редоветъ на армията и въ страната е голѣмо. Смъртна опасностъ застрашава отечеството и свободата му. Вземайки подъ внимание, че трѣбва да се опрѣдѣли политическата форма на управлението въ страната и като държи сметка за единодушнето и възтржежио симпатии къмъ републиканската идея, врѣменното правителство заявява, че политическата форма на управление на Русия е републиканска и обявява Русия за републиканска държава.

Правителството като цѣни високо Отечествонитѣ интереси, ще привлече въ редоветѣ си прѣдставители отъ всички партии и се надѣва въ твърдѣ блиско врѣме да ослжестви задачитѣ си за въстановяване на реда въ държавата и армията.

Разни правн.

— Дребна работа е, каза ми единъ другаръ, но ми се харесва.

По случай Новата година, споредъ заведенния обичай, искахъ да дамъ нѣкоя и друга пара на нашия пощенски раздавачъ. Той обаче, съ благодарностъ ми повърна паритѣ, като каза:

— Крайно благодаря, Господине. Господжата Ви ми даде вече париченъ подаръкъ.

— Отдавамъ почитъ на честността. Но я вземи ти прѣдлаганото.

— Прави сте, Господине, щомъ желаете два пѣти да бжде облагодѣтелствуванъ. Но тогава... да изпатимъ тази сума на Червения кръстъ!

И това бѣ единъ пощенски раздавачъ!

— Нека пъкъ сега азъ ти разка-

жа нѣщичко, казахъ на другаря си. — Голѣмиятъ доставчикъ Г. познавашъ добръ, нали? Единъ отъ тѣзи, които въ сегашния огънъ пече кестенитѣ си.

— Какво искашъ да кажешъ съ това? зачудено запита другаря ми.

— Упрѣкванъ отъ менъ за многото гешефти:

„Е, кога ще спечелимъ и ние „нѣщо“, ако не прѣзъ врѣме на войната,“ съ грубъ гласъ и натъркно ми отвърна Г.

И това бѣ единъ богаташъ.

Пор. Иг.

Д-ръ Др. Гергановъ
Етапенъ лѣкаръ
2 Армия.

Маларията.

Англичанитѣ, исплашенъ отъ призрака на маларията, избѣгаха по поднебеснитѣ висини на Круша-планина, но и нашата армия запази бойната си годностъ, за да може съ успѣхъ да отстои на всѣки опитъ на противникъ да напредне, а при нужда и да прѣмине даже въ побѣдоносно настѣпление, както е било винаги до сега.

За постигането на тоя резултатъ не малко се дължи на общото съзнание на всички чинове отъ армията отъ генерала до редника за високия патриотиченъ дългъ да запазимъ искупенитѣ съ скъпи кървави жертви обединение на българския народъ, да завардимъ създаденитѣ съ мълниеносния български устрѣмъ и острието на побѣдоносна български ножъ условия за неговото политическо, икономическо и културно бждеще развитие и да прибавимъ, ако стане нужда, къмъ неузвѣдемитъ лаври, които кичатъ побѣднитѣ български знамена, нови и все по-нови.

Така това съзнание се прѣвърна въ воля за отстояване до край и за крайна побѣда, благодарение на което началствующитѣ лица полагаха и продължаватъ да полагатъ въ растеща степенъ грижи за завардване на повѣренитѣ имъ хора отъ маларията, лѣкаритѣ да лѣкуватъ бързо и трайно заболѣлитѣ и ги повърщатъ скоро оздравѣлитѣ въ частитѣ и фронта и всѣки чинъ отъ армията да заварди здравето и силитѣ си, за да побѣди надъ враговетѣ пришелци и изнудвачи.

Това съзнание на всѣки чинъ отъ

армията за патриотиченъ дългъ и общата воля за крайна побѣда създадохъ и оставатъ и за напредъ основата върху която се гради успѣха на всички мѣрки за борба съ маларията и оздравяване плѣната годна бойностъ на армията за устойчива и несъкрушима отбрана и побѣдоносно настѣпление.

Както казахме въ единъ прѣдходенъ брой на тоя вѣстникъ, хининтъ е не само едно сигурно срѣдство за лѣкуване на маларията — той е и едно цѣнно срѣдство за завардване или прѣдпазване отъ маларията. Ония чзспн, които взематъ редовно прѣдпазвателно хининъ болѣдуватъ много по-малко отъ маларията и заболѣлитѣ оздравятъ по-бързо, по-трайно и по-сигурно. Какъ, кога и колко хининъ да се взема е казано въ наредбата по армията. Споредъ мѣстнитѣ условия въ нѣкои отъ дивизитѣ и частитѣ осѣбнъ прѣпорчания въ тая заповѣдъ редъ сж допуснати и други методи. Всички методи сж добри споредъ мѣстнитѣ условия. Важно е да се прилагатъ грижливо, редовно и продължително — тъкмо тъй както е наредено за вѣска дивизия или частъ.

Извѣстно е, че не малко отъ войничитѣ, които се завръщатъ отъ домашни и служебни командировки заболяватъ въ врѣме на послѣднитѣ, по пѣти при завръщането си или наскоро следъ като се завърнатъ въ частитѣ си отъ малария, макаръ да сж били не въ маларични мѣста и при по-добри домашни условия, докато прѣзъ врѣмето когато сж били въ частята си, макаръ и въ маларични мѣстности и при по-лоши условия, сж били здрави и бодри.

Причината на тозъ е ясна: докато хората сж били въ частитѣ си сж вземали редовно прѣдпазвателно хининъ и затова сж останали здрави. Съ отиването си въ командировки тѣ, обаче, сж прѣкратавали изведнажъ да взематъ прѣдпазвателно хининъ и затова сж заболявали. За да се разбере това отъ дѣлно трѣбва да се каже, че хининтъ, наистина, е едно добро срѣдство за запазване отъ малария, защото е отрова за маларичната зареза, която умъртвява. Хининтъ, наистина, умъртвява зарезата (паразититѣ) на маларията, която заразенитѣ комари при ухапването вкарватъ въ кръвта, умъртвяването на всички паразити не става, обаче, изведнажъ. За да могатъ да се умъртвятъ всички паразити, които заразенитѣ комари вкарватъ въ кръвта, хининтъ трѣбва да се взема редовно и гла-

ше прѣкара два три часа въ коридора на приказки и мечти.

Единъ прозорливъ подполковникъ недавна ми разправи, че кога българинтъ навлѣзе въ нѣкоя новоставенъ дворъ, то за да си нахване огънъ нѣма да скърши плетъ, който е като праханъ, сухъ или време най-послѣ отъ колата нѣкоя колия, а ще потовари колелото, та кога пламне, огънътъ да излиза прѣзъ дупката на главината, а той да гледа и му се радва.

Та тъй, драги незнайнико, цѣлъ святъ вече знае, че българинтъ е храбъръ, вѣликодушенъ, кавалеръ — това всички наши и съюзнически вѣстници отъ двѣ години на-

самъ трѣбятъ; че българинтъ е търпеливъ — това и безъ вѣстници си го знаемъ; че е милостивъ — това г. Ив. Вазовъ на нѣколко пѣти вече подчерта въ своитѣ пѣсни, и пр. и пр. все добри качества.

Но за онакото, за онакото нигдѣ нищо се не срѣща. А да бжде българинтъ безъ опако? не ми ще да вѣрвамъ.

Та ти, ако обичашъ, драсвай ми отъ врѣме на врѣме по нѣколко редовце върху смѣшното опако на българина. Българинтъ понѣкога е смѣшенъ, не защото е лошъ, а защото е недорасалъ, защото въ нѣкои отношениа още е хлапе. Но

това не значи, че ние не бива да познаваме тия му черти, затова прашай ми такива чертици отъ опако на Българина, па и азъ ще попитамъ умни хора за други, па като се събере доста материалъ, ще го пратимъ на г. Ангонъ Странимирова да нарисува съ думи единъ портретъ отъ опако на нашия братъ, па ако поколѣнието не го одобри, нека го поправи.

А ние, свършеницитѣ, ще туримъ тоя портретъ до другия, до хубавия и като имаме прѣдъ очи и двата, ще свикнемъ да познаваме по-добръ Българина, ще научимъ най-послѣ по-добръ да се познаваме.

На единъ старински храмъ и до сега още личатъ написани на старъ езикъ думитѣ: Познай себе си! а у насъ тия думи нигдѣ не сж написани и много често се забравятъ.

И тъй, до виждане! Скоро ще отговоришъ, на-ли? Писмата отправяй до редакцията съ надсловъ „Писма безъ адресъ“ за

Острова, 917.

Христо.

Бъха си отпочинали, когато една двойка донесе, че въ дѣсно отъ шосето се чува говоръ и смѣхъ. Провѣрилъ подпоручикътъ, указа се донесението вѣрно. Нашитѣ сж вече въ тилъ на тоя обходенъ вражески патрулъ. Задача обаче бѣ да се стигне до моста. За охрана на тила и фланга подпоручикътъ остави една група, а самъ той съ другитѣ продължи движението. Виденитѣ телефонни жици бѣха прѣкъснати. Незаблъзани отъ никого, нашитѣ охотници стигнаха, въ два часа, близо до самия мостъ. Въоръжени съ множество бомби, съ пушки прѣзъ рамо, тѣ треперятъ отъ желание да се навърлятъ върху спящия противникъ и го удушатъ. Загряватъ бомбитѣ и се всѣва ужасъ вѣрѣвъ врага. Всички бѣгатъ къмъ моста. Палатката която се изпрѣчи най-напрѣдъ прѣдъ нашитѣ е унищожена. Нищо отъ нея не се спасило. Редникътъ Любенъ Ивановъ причакава прѣдъ вратата на землянката двама англичани и ги намушва съ ножа. Въ тая минута догрява единъ отъ войнитѣ, оставени да пазятъ тила и фланга и долага, че заблъзваната по-рано вражеска частъ ни е открила и ни обхожда. "Кржгомъ бомбитѣ" изкомандва подпоручикътъ и въ мигъ се изсипватъ приготвенитѣ. Врагътъ е само на двадесетина крачки. Блъзтитѣ лѣтн дръжи силно го издаватъ. Разчува се оглушителенъ трѣсъкъ отъ множество хвърленитѣ бомби и се заблъзва страшния ефектъ. Врагътъ се прѣсна. Страшна паника обзема изненаданитѣ англичани и всичкитѣ бѣгатъ къмъ моста за други брѣсъ. Редникътъ Баждиевъ Методи не успѣва да хвърли бомбата, защото англичанинтѣ е дошълъ до само него, той зарива съ дръжката и му я стоварива по главата. Бомбата, съзплаченена, гръмава и убива англичанина и ранява и него. Изброени сж тукъ седемъ трупа. Обажда се отъ нейдѣ вражеска гранатохвъргачка, но се ограничава само съ нѣколко хвърляния. Настава тишина. Една частъ прибора раненитѣ (такива отъ наша страна има петъ души; убити и плѣнени нѣма), а другитѣ, както това става винаги у насъ, събуватъ англичанинтѣ и прибиратъ четри чифта гети, снабдяватъ се съ консерви, шоколадъ, мармаладъ и се връщатъ. Двама души заблудили се въ тъмнината, нагазватъ въ рѣката Струма, отъ дѣто видятъ бѣгството на англичанинтѣ по моста и по-късно и тѣ се връщатъ. Необезпокоявана отъ никого командата се завърна въ частъта си. Всички сж готови за нови подвизи.

Хвала имъ!

Дѣт.

Надъ смъртта.

И той загина! И загина той, както гинатъ само гордитѣ орли, пронизани отъ вражеска стрѣла въ висинето, както гинатъ силнитѣ по духъ. Съотечественици, загина още единъ хубавъ защитникъ на нашата Родина!

Азъ виждамъ въ ерени крилата на смъртта — на она смъртъ, която броди по бранитѣ полета — какъ се навекдатъ надъ единъ безжизненъ трупъ, чийто ликъ цѣлуватъ лъчитѣ на луната, а на гърдитѣ стърчи ножъ — остъръ и кланденъ вражески ножъ. Азъ виждамъ какъ смъртта се покланя на героя. Българи, колѣнничете!

Задачата на рекогносцировачния отрядъ отъ 62-и пѣх. полкъ, въ редоветѣ на който се намира Младиятъ смѣлчага, Подпоручикъ Минковъ Минко съ неговитѣ соколи, е да залови плѣнници и събере положителни свѣдѣния за неприятеля. Изпълнението на дадената задача изисква мъжество и пълно себепридание. Непознати долове и храсталаци, урви и каманаци, които нощта прилива въ една обща и непрогледна маса, прѣсичатъ пътя на нашитѣ юнаци. А по мъчалливитѣ чухари на "Дома-тепе" зловащо се спотайватъ въ своитѣ закрити позиции неприятелски картечници, автоматични пушки, минохвъргачки и гранатохвъргачки, отъ които на извѣстно разстояние е прѣплѣтена цѣла гора отъ телени мръжи.

Но плъзятъ по обраснатитѣ склонове на Круша тъмни силуети, проличатъ се невидимитѣ сѣнки въ мрачината и сребърнитѣ лъчи на луната трептятъ върху остритѣ върхове на толкова български ножове. А добрата Круша-планина мълчи, крочува и, сѣкашъ, сърцето ѝ се топи за тия нейни чада; тия стълби ѝ сж мили, тая ги познава и не може да имъ се нарадва. Круша мълчи, за таила майчино дишане и се мъчи съ това да помогне на кърменитѣ нѣкого отъ нея рожби.

Първитѣ редове отъ теленитѣ мръжи вече се узиватъ на късове по земята и на тъмно мѣсто стоятъ наши картечници. А блѣснатитѣ ножове се движатъ напрѣдъ и все напрѣдъ къмъ втора височина. И не слѣдъ много нови два-три реда телени мръжи се прѣсичатъ отъ смѣлитѣ юнаци, минаватъ отъ смѣлитѣ юнаци, минаватъ отъ ненадѣйно нахлуване неприятелски обкопи, а все пакъ никакъзъ неприятель оде се не вижда. Но всички чувствуватъ, всички усѣщатъ неговата близость и ржцѣтъ здраво стискатъ народно-възпѣзаната тънка пушка. Никда се силуета отъ най-източната височина на "Дома-тепе" и проблъска на него, редицата отъ телени мръжи. Ала кой може да спрѣ ви-

хъра въ гората и устрѣма на шепата юнаци кой, ще спре? И въ невидимата мрачина кой смъртта съ смъртъ ще уплаши? Плъзятъ невидимитѣ сѣнки.

Но изнедажъ трепватъ студени тѣ мръжи отъ смѣло острие, трѣпватъ изплашенитѣ англичани. Врагътъ усѣща присѣтването на дързостнитѣ варвари и открива адски огънь. Пушки, картечници, бомби, мими, грагатохвъргачки — сѣкашъ по даденъ знакъ екватъ доловетѣ отъ оглушителенъ трѣсъкъ и пламъвъ въ огънь изплашената околна природа.

Пръвъ се понася прѣзъ огъня Подпоручикъ Минковъ, последванъ отъ шепата си юнаци и всички, като единъ, се навърлятъ смѣло въ окопитѣ на противника. И започва она ужасенъ ржченъ бой, за когото думи недостигатъ; започва она бой, когато българскитѣ войникъ забравя своята сжщность, забравя, че има домъ и близки, забравя своята живость и безуменъ като ураганъ забива острието на своя ножъ на лѣво и на дѣсно и на всѣждѣ, къдѣто му се мърнатъ враговетѣ на неговата родна стрѣха. И то, не слѣдъ много, всичко намѣрено въ окопитѣ бива пометено, унищожено. Прочистени сж и всичкитѣ палатки на бивака отъ неприятелски войници. Офицери и войници — бѣсни и неудържимии — биятъ съ бомби и ножъ къдѣ каквото имъ попадне. Нѣкой отъ англичанинтѣ вдигатъ ржцѣ и викатъ: "молимъ... прѣдайся!"... Тѣ биватъ плѣжквани.

И тъкмо въ най-силния разгаръ на боя, тъкмо, когато Подпоручикъ Минковъ, величавъ и безстрашенъ, издигнатъ надъ самата смъртъ се носи като вихръ, самиятъ той внезапно се полошква настрана и пада. Надъ гърдитѣ му стърчи цѣла увиснала неприятелска пушка, съ дълбоко забитъ навътрѣ ножъ. Бѣгащия англичанинтѣ е настигнатъ и намушенъ отъ подофицерътъ Шишмановъ Атанасъ, войничитѣ сж разярени още повече. Ала докожда внезапно бърза и силна помощъ на враговетѣ. Шепата храбърци не ще устоятъ; тѣ сж безъ подкрѣпа, малциня поради което се отдрпватъ бавно и планомерно, отвлѣчайки съ себе си около 18 души англичани. Но тъкмо, когато нови и голѣми неприятелски вълни се навърлятъ въ боя, плѣнничитѣ се опитватъ да избѣгаатъ и биватъ избити отъ нашитѣ войници. И когато двама юнаци се опитватъ да грабнатъ скжлото тѣло на своя началникъ, нѣколко коварни куршума ги пронизватъ... Гръмъ, трѣсъкъ, пламъци и ревъ и слѣдъ малко всичко утихва. Нашитѣ се оттеглятъ, като оставятъ четирима убити.

А надъ оголената могила, окопитѣ на която плъзятъ стотина неприятелски трупове, стърчи вражеска

пушка, забита дълбоко въ гърботъ на единъ герой, който знаеше за мре за Родината.

Поклонъ, рожбо на българскитѣ майка, на българската кръвъ! Поклонъ, юначе! Българи, колѣнничете! К. П. Кюляковъ.

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЪ.

Корниловъ, Керенски и Русия.

Генералъ Корниловъ изглежда да е спечелилъ на страната си казватъ тѣ и такива зойски, които по произхождение сж по-малко наклонени за една радикална политика; прѣвръженицитѣ на Керенски въ вѣрния тѣкъ се рекрутиратъ отъ дѣтѣ крила на революцията, отъ не прѣдначави елементи както и отъ хора, стоящи на дѣсно. Споредъ описания, повлияни отъ Керенски генералитѣ се намирали на страната на вѣременното правителство. Обаче на това противорѣчатъ други съобщения, между тѣхъ такива на холандски антантофилни органи. Главниятъ въпросъ е, дали Корниловъ прѣслѣдва цѣлтъ, да възобнови пакъ стария режимъ или иска да очисти и освободи руската революция отъ нещастнитѣ влияния на Съглашението и да създаде една политика, която да почива на стѣновицето на националната политика. Който и да спечели надмощие, Керенски или Корниловъ, онази мощъ на Русия, която се налага въ своята тежка воля въ свѣта на Съглашението, сѣга е сломена.

Наскитѣ разкрити.

Отъ Стокхолмъ съобщаватъ: Поведението на рускитѣ съюзници по поводъ руското поражение възбужда въ Русия буря на негодуване и всички руски вѣстници даватъ статии, изпълнени съ недоволство срѣщу Англия и особено срѣщу Франция.

"Биржевия вѣдомости" цитиратъ френски съобщения на пресата, които казватъ, че Русия трѣбва да се заличи отъ смѣтката, връзката на симпатия между Америка и Япония да се заздрави. Вѣстникътъ добавя, че Русия не е очаквала подобно нѣщо. Сега е първиятъ моментъ, когато можеше да се покаже дѣйствиелно приятелство.

Социалистическитѣ в-ци "Новая жизнь" и "Извѣстия" пишватъ: Англия и Франция разкриха своята най-дълбока умраза къмъ Русия. Никога не сж имали искрени отношения къмъ голѣмата източна империя. Русия трѣбва да води сега своа война.

ДЕТЕНА.

Езерото, като огледало, се разтилаше въ краката ни, а високи скали, като каменни видѣния, окржжаваха езерото и мълчаливо пазиа тайнитѣ, скрити въ неговитѣ глѣбини.

Ний вървѣхме между скалитѣ, слушахме шепота на тихитѣ вълни, понѣкога сѣдахме на ситния пѣсъкъ до самия брѣгъ и съ впитъ погледъ въ далечината гледахме

чайкитѣ. Тѣ се дигаха и падаха, като стрѣли, имѣаха цѣвтѣтъ на вълнитѣ и хвърчаха вѣкога на срѣща на вѣтра.

— Това сж ангели, промълви моя сплтникъ. Слѣдъ сътворението на всички хубости въ свѣта, Богъ изпратилъ нѣколко ангела да отидатъ да избератъ мѣсто ъдъ земята, гдѣто да посадятъ едно отъ цѣвтѣта на рай — лилнята.

Ангелитѣ, като летѣли надъ езерото, огледали се въ неговата чиста, като сѣлаа вода и не се върнали вече на небото, при Бога.

Посадили цѣвтѣто край брѣга на езерото, а сами останали да лѣтятъ надъ него и да се радватъ на неговитѣ хубости.

Богъ не се разсърдилъ на ангелитѣ, а само ги рѣобърналъ въ птици, на които рекаль:

„Да хвърчите надъ водната бездна, всѣкога безпокойни, катъ нея. Да ви блазнатъ скрититѣ въ глѣ-

бинитѣ ѝ тайни и никога да не познаете тия тайни. Да се допррате до шумящитѣ сребърни вълни на езерото и съ тѣга да отлитѣте въ въздуха и тѣга да бжде пакъ съска ви!

Посаденитѣ отъ васъ лилии да изгубятъ мириса на рай. Да бждатъ мълчаливи и печални. Отъ сълзитѣ имъ мѣстото около тѣхъ да бжде мочурливо и недостъпно. И самитѣ тѣ да бждатъ блѣдни и тѣжни, като васъ, чайкитѣ.

Да бжде това до тогава, до като

Последните дни на Нейно Величество.

Още от края на миналата година Нейно Величество Царицата започна да боледува. За да може от една страна да се лекува, а от друга да си почива от постоянните грижи и труд полагани за гласане на ранените български герои. Тя отиде в странство, гдето действително бѣ получила сравнително подобряние. Обаче не следъ много болестта взе неблагоприятенъ обратъ. Прѣзъ февруари т. г. става нужда да ѝ се направи операция, следъ която тя не можа да се съвземе напълно. Съ колебливо здравословно състояние прѣкара тя останалите дни на живота си. Забѣлжителни сѫ грижите, които Негово Величество Царятъ и цялото Царско Семейство показаха навредъ и винаги къмъ Височайшата болна.

Всѣкъ път, когато Негово Величество Царятъ и Князетъ сѫ се завръщали отъ фронта, Тѣ сѫ отивали и стоели по цѣли дни при болната, а Княгинитѣ освѣнъ че сѫ стояли прѣзъ операционния периодъ при Царицата, когато тя бѣ въ Хаге, но не сѫ се отдѣляли отъ леглото ѝ прѣзъ всичкото врѣме на боледуването ѝ въ Евксиноградъ. Тѣ сѫ били неотлъчно при нея до последния ѝ часъ и сѫ се старали да облекчатъ нейнитѣ страдания. Последното влошаване е настъпило въ сѣбота на 8. тогъ. Тревожната вѣстъ е намѣрила Н. Величество на бойното поле, отгдето набързо е тръгналъ, придруженъ отъ Прѣстолонаследника и Князъ Кирилъ и въ понеделникъ заранята е пристигналъ въ Евксиноградъ и намѣрилъ Царицата въ пълно съзнание. Водили сѫ продължителенъ разговоръ, като между другото сѫ зачекнати въпроси отъ общественъ характеръ за минало и бъдеще врѣме.

Въ вторникъ се е появила значителна слабостъ на сърдцето, но съзнанието е продължавало и Царицата е приемала прѣзъ деня посѣщенията на всички членове отъ Царското Семейство.

Въ сряда, 11 часа пр. обѣдъ, Царятъ е билъ при болната и следъ една кратка бесѣда забѣлжалъ наклонностъ къмъ унисане и я по-

питалъ дали има нужда отъ почивка. Царицата благодарила Нему и на Височайшитѣ дѣца съ горещи и трогателни думи за особениото внимание и за голѣмитѣ грижи. Казава послѣ, че се чувстува щастлива, като се вижда заобиколена отъ цялото Царско Семейство и поискала да си почива.

Слѣзния денъ, въ 3 часа послѣ обѣдъ, лѣкаритѣ констатирала обезпокоителни за живота признаци. Царятъ билъ прѣдизвикъстенъ. Станалъ веднага отъ обѣдъ, сѣзвалъ при Царицата съ дѣцата си и всички присѣствували на последнитѣ ѝ минути. Картина е била едновременно мила и трогателна...

Нейно Величество Царицата следъ нѣколко дълбоки вдишки хвърлила погледъ върху окръжающитѣ я и въ 4 часа и 15 минути следъ обѣдъ се прѣселила въ вѣчността при пълно спокойствие. Тя прѣмилала въ вѣчността безъ окхания, безъ шумъ, тъй както човѣкъ задрѣмва и послѣ заспива.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

Въ **Фандрии** продължаватъ боеветѣ, почнати между Лангемарисъ и Холебеке, съ ожесточение.

Въ **Италиански фронтъ**. — Вчера била прѣдприета една атака отъ италианцитѣ срѣщу Монте санъ Габриелъ, но е била отбита. При Комбриконъ е била унищожена една неприятелска атака още въ зародиша ѝ.

Въ **Македонски фронтъ**. — При Червената стѣна, сѣверно отъ Битоля — умѣренъ обезпокоителенъ огънь. Между Вардара и Дойранското езеро — доста оживенъ артилерийски огънь.

Сѣверно отъ Круша, при Акбузаланъ, съ огънь биде прогонено 1 английско конно отдѣлние. По останалитѣ части на фронта слаба бойна дѣйностъ.

Въ **Ромънски фронтъ** — Западнo отъ Исакча — рѣдъкъ артилер. огънь.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Въ **Рилъ**. Съобщение на агенцията Стефани. — Градоветѣ — Генау, Александрия и Турино бидоха обявени за военни зони. Частни неподвърдени още извѣстия гласятъ, че поли-

тически безредици и стачки се разширили.

Въ **Амстердампъ**. — На агенцията Райтеръ съобщаватъ отъ Петроградъ. Отъ Мохилевъ телеграфиратъ, че генералъ Корниловъ и 23 други генерали и офицери били арестувани отъ началникъ-щаба генералъ Алексиевъ и били задържани въ единъ хотелъ, които строго се охранявали. Разпитгътъ на Корнилова щѣлъ да се свърши днесъ. Мохилевския гарнизонъ заявлява на правителствения комисаръ, че не участвувалъ въ бунта и помолить да биде изпратенъ на фронта или въ Солунъ.

Въ **Петроградъ**. — "Биржеви Вѣдомости" съобщаватъ, че вчера се носѣлъ слухъ, какво Керенски, неудобривайки резолюцията на съѣта, насочена противъ влизането на катедритѣ въ кабинета, напусналъ социалистическата партия. Спирането на вѣстницитѣ "Новая Жизнь", органъ на Максимъ Горки, и на "Рабочая Газета" отъ новия петроградски генералъ-губернаторъ Палчинскій прѣдизвиквало голѣмо възбуждение въ кръговетѣ на болшевикитѣ и социалиститѣ — както и всрѣдъ централния комитетъ на работницитѣ и войницитѣ.

Въ **Петроградъ**. — Въ Киевъ, Минскъ и нѣколко други градове се е започнало разглеждането заведенитѣ дѣла противъ войници принадлежащи къмъ партията на болшевикитѣ и обвинени, за гдето се побратимявали съ германцитѣ или отказвали да изпълняватъ заповѣдитѣ на началницитѣ си прѣзъ врѣме на боеветѣ въ Псковъ. Едно подобно дѣло се свършило съ осъждането 33 войници на каторженъ затворъ и 6 войници на 10 годишинъ затворъ. Между тримата помощници кметове въ Петроградъ, които бидоха избрани напоследъкъ, е и болшевикитѣ Дуначарски.

Въ **Петроградъ**. — Правителството при оставитѣ на министритѣ Аксентиевъ и Скобелевъ. Считайки движението на Корнилова за напълно потушено и следователно за безполезна взетитѣ въ свръзка съ това движение мѣрки, правителството прѣмахна поста на петроградския воененъ генералъ губернаторъ и възстанови този на началника на войскитѣ отъ петроградската военна областъ. За такъвъ биде назначенъ полковникъ Палковниковъ. Новиятъ началникъ има широка властъ при уреждането на въпроситѣ относящи се до продоволствието и прѣвоза. За новата демократическа конференция бидоха поканени съ специални телеграми около 800 души делегати. Конференцията ще има за задача да организира защитата на страната и да спомогне за установяването на

една здрава революционна властъ. Въ цялата страна се правятъ окончени приготовления за изборитѣ на учредителното събрание.

ПЕРНИЧАНИ.

Критически бѣлѣжки.

Кореспондентъ на вѣстника ни Ив. Н. Каравановъ е издалъ книга, подъ надсловъ "Перничани," която описва военнитѣ дѣйствия на 26. пернишки полкъ срѣщу сѣрбитѣ и срѣщу англо-французкитѣ войски прѣзъ първия периодъ на войната.

Това е единъ популярно написанъ трудъ, съ грижливата ржка на едно българско сърдце и съ умътъ на единъ интеллигентъ, който се е движилъ непосредствено съ полка и е билъ свидѣтел на неговитѣ смѣли подвизи. Славниятъ 26. полкъ е намѣрилъ въ лицето на г. Каравановъ единъ достоенъ изразителъ на своето дѣло и своята слава.

Г-нъ Каравановъ не изпада въ манията да прѣувеличава, нито въ пѣзата на тиловъ хребещъ. Всичко, което е написалъ, не носи отпечатъка на претенциозностъ, а е изразъ на прѣживитѣ факти. Отъ друга страна, авторътъ не застава на становището на индивидуалистъ, когато описва чувствата, прѣдизвикани отъ стѣбитията, а ги описва тъй, както сѫ ги прѣживили и прѣживяватъ всички нормални българи. Това прази книгата му цѣнна като документъ на колективно бойно творчество и колективно народно сърдце.

На войницитѣ-покойници той казва: "Вие жертвувате живота си за спасението на своитѣ братя-роби". Една истина, казана съ прости думи. И въ прости, но толкова по силни рамки се очертава полкътъ:

Ето, когато полкътъ потегля прѣзъ Радомиръ къмъ Брезникъ - границата, ето заповѣдта по армията за обявяване на войната, Напрѣдъ, юнаци, да прѣсѣчешъ еднѣжъ за винаги ржката, която подло и отъ засада е забивала ножъ въ нашия грѣбъ! И трѣпки минаватъ по тѣлатата всички, очакващи тържествения часъ... Следъ това почането на дѣйствиетата. Въ велици, дъждъ и мъгли — съ кашъ прѣдвѣстници на она буря, която ще се разрази върху коварния врагъ — веригитѣ потеглятъ съ громко "Ура — на ножъ" — при Букова глава и Пачинъ грѣбъ... Единъ опълченецъ отъ пограничната рота върви съ тѣхъ и показва всѣка урва и долчинка. Още стотина крачки и ще стигнатъ върха. Изведнажъ легналата верига се изправя като единъ човѣкъ, и отъ нея се чуватъ гласове: "Искане атака, Господинъ поручикъ, врѣме е за атака!" Колко българско чувство има въ това! "Трѣбачъ, свири за атака!" — и трѣбниятъ звукъ се разнася глухо изъ гл-

ви умрѣне печалната красота на езерото и съ молитвенъ хоръ потърсете наново изгубеното си мѣсто въ небето.

Това е легенда.

Мнѣ легенди съмъ чувалъ азъ за това езеро.

Събесѣдника ми посочи къмъ една отъ скалитѣ и рече:

— Погледни! Скала, която е застанала съ упоритостта на камъкъ до самата водна стихия. Вълнитѣ непрѣстанно блѣскаатъ въ

нея, но напраздно. Тя вѣкове би още оцѣляла, но...

Ний се качихме върху скалата. Ний видѣхме, какъ нѣкакво поточе се просмукуваше и капка по капка удрише по темето на скалата и тя вече се бѣше пропукала и водата се губѣше вътрѣ въ нея.

— Ето, приятелю, тука е тя смъртта на скалата! И вече за нея спасение нѣма. Незначително на видъ явление, но природата съ него ни държи прѣдъ една отъ своитѣ тайни. Капка по капка,

ударъ подиръ ударъ — но участъта на скалата е рѣшена.

Това, което е слаба да направи всичката вода на езерото, капката бавно, незабѣлжано, но увѣрено и безвъзвратно го прави.

И запомни, че капката ще разруши тая скала не съ силата си, а съ своето желѣзно постоянство.

Едва забѣлжано капката върши своето велико дѣло.

Отъ върха на скалата ний наситно гледахме на члѣкитѣ, на

езерото, спомняхъ азъ разказаната ми легенда, слушахъ ударитѣ на макитѣ, които незабѣлжано, но смъртоносно удриха по скалата и казвахъ на себе си:

О, велико езеро! Блзгодаря ти, че около тебе азъ видѣхъ тѣлата на ангелитѣ и силата на капката.

Събесѣдникътъ ме увлече въ друга легенда.

стата мъгла... Слѣдва описание на самия ржкопашен бой, издаваше майсторство въ наблюдението и четката... Послѣ иде Капит. Стояновъ при Власинското блато. Той два заповѣди за атака на ножъ, но въ това време пада тръбачътъ край него; грабва самъ тръбата и... Желзната верига, казва авторътъ, чевърсто закрочи напрѣдъ, газы паднахтѣ убити и ранени и не се спира, като все вика: „ура на ножъ ура... ура на ножъ, на ножъ!“ Какъ ти се струва, драги читателю, който вика така, той знае-да добъждава, той трѣбва да побѣди... Ами артилерията съ своя опустошителна огънь, кавалерията съ своята атака още при Букова глава и бомбиеритѣ съ добрия устреми! Послѣ ний виждаме войничитѣ на почивка, какъ се хранятъ, какъ понасятъ незгодитѣ на походния животъ, виждаме раненитѣ, които мжкоти прѣнасятъ болкитѣ...

Слѣдъ това слѣдимъ автора при Моравъ, въ с. Предени и Гърелци, където се разговаря съ български дѣца и единъ дѣдо, който помни, кога тамъ бѣше българско, сѣщо въ Враня, където изпѣва българската пословична толерантностъ.

Полкътъ взема участие въ боя при Гилане, послѣ въ Косовския бой, прѣслѣдвайки неприятеля съ други части къмъ Призрѣнъ до Црнолѣвскитѣ висоти. Отъ тамъ прѣзъ Качаникъ, Скопие, Велесъ, той стига слѣдъ дълъгъ труденъ походъ, въ сѣнгове и студове, при Черня и Бабуна, за да вземе участие въ прѣслѣдването на англичанинъ и французи.

Полкътъ минава прѣзъ Кавадарци, където го блзани хубавиятъ, чистиятъ български езикъ, къмъ планина Демир-Капу и оттамъ къмъ Гевгели. При Маскаровия ридъ бива разбитъ цѣла дружина французи, който се разбѣгаа въ паническо бѣгство и отчасти е плѣнена.

Въ специаленъ дѣлъ, озлагавенъ дѣйствието на III дружина Перничани“ се описваатъ операциитѣ на тази частъ, подъ командването на майоръ С. Николовъ и участвувала отдѣлно отъ полка въ боеветѣ при Повиенъ, Цѣра и Калиманецъ (въ състава на 7 дивизия) и послѣ при Попадия срѣщу сърбитѣ, където се отличава II. рота на храбрия капитанъ Кочановъ, и накрай при връхъ Голешъ при Смоквица.

Въ двата дѣла Въ политѣ на Кожухъ-Планина и „Отъ Вардарския на Струмския фронтъ“ се описва животътъ на полка слѣдъ врѣменното прѣкъсване на военнитѣ дѣйствия срѣщу англофранцузкитѣ войски на гръцката граница до започването имъ отново.

Книгата на Ив. Н. Каравановъ „Перничани“ заслужава пълна подкрѣпка и внимание. Тя се намира за продажъ въ Радомиръ (издание на агенция Богдановъ).

Д-ръ Н. Тумпаровъ.

ЕХО ОТЪ ФРОНТА

Писмо отъ В. Джумая.

Англичанитѣ напуснаха Баракли Джума безъ бой. Интересно бѣ, да се види ефектътъ отъ нашата тежка и полска артилерийска стрѣла въ това градче, което дълго врѣме бѣ неинъ обектъ.

Нашата артилерия е направила голѣми опустошения. Има сринати цѣли блиндажи, артилерийски позиции, развалени, редути и прикрития унищожени.

Печатница на фонда 2. армия.

За забѣлзване е, че англичанитѣ не сж си служили съ особени прикрития и скривалища. Тѣ сж стоели на открито. Дали сж омаловажавали своя противникъ или пъкъ сж мислѣли отъ по-рано, че ще се оттеглятъ назадъ, и не сж си дали трудъ да строятъ?

До офицерскитѣ кухни, забравени или пъкъ изоставени, има голѣми купушица сметъ. Лазарета, който изнесли много напрѣдъ, почти задъ първия редъ къщи,—държели най-нечисто: наоколо се намиратъ извержения, памуци въ кръвъ и два кладенци мръсна вода.

Англичанитѣ ни оставили храни, фуражъ и много телени мрежи.

По тритѣхъ гробни мѣста вѣнъ отъ градеца може да се заключава за голѣмината на жертвитѣ, дадени тукъ отъ тѣхъ. Въ единото се четатъ имената на офицери.

Българскитѣ части отъ близкитѣ боеви участъци бѣха заведени вкупъ въ градеца Б. Джумая, за да видятъ резултата отъ тѣхната бойна дѣйностъ на този фронтъ. Р.

НАРОДНО СТОПАНСТВО.

Заврѣтено е продаването, купуването и прѣнасянето въ прѣдѣлитѣ на стара България на зеленчукъ. Овощията сж свободни отъ това заврѣщение.

Чинovníци отъ едно и сѣщо вѣдомство могатъ да основаватъ кооперации за снабдяване съ продоволствени припаси сѣмействата си. Ще имъ се указа отъ държавата съдѣйствио.

Месо отъ птици и дивечъ ще се употребява въ опрѣдѣленитѣ отъ закона за лова периоди и то прѣзъ днитѣ, когато не се яде месо (безмеснитѣ дни).

НАУЧНИ.

Доброто разработване на почвата.

Едни растения растатъ въ диво състояние, а други облагоуродени служатъ за нуждитѣ на човѣкъ; тѣзи които растатъ въ диво състояние не изискватъ грижитѣ на човѣкъ—за тѣхъ се грижи самата природа; а за културнитѣ, които служатъ за храна на човѣкъ, отъ който се стрѣми да извлече по-голѣма полза не е така; за тѣхъ човѣкътъ трѣбва да положи трудъ и трижи и имъ приготвява згодна и достатѣчна храна.

Знайно е, че всички растения черпятъ своята храна отъ почвата и въздуха. Въ въздуха, освѣнъ кислородъ и азотъ намиратъ се повече или по-малко и други въздухообразни тѣла, които така сѣщо служатъ за храна на растенията.

Човѣкъ не може самъ да дѣйствава въ въздуха да приготви неговитѣ съставни части въ форма, каквото растенията да могатъ лесно да я поематъ, и да направятъ въздухътъ влаженъ, сухъ и пр., макаръ да знае, че растенията се нуждаятъ отъ това. Само посредството доброту обработване, като ъ се увеличи повече или по-малко поглъщателната сила, могатъ да се използватъ съставнитѣ части на въздуха за храна на растенията.

Обработката на почвата е посредственика между почвата и растенията и между въздуха и растенията. Само сѣ нея може да се приготвятъ по-малко или повече хранителни матери, които се намиратъ въ почвата и въздуха въ такъва

форма въ каквато могатъ растенията да ги поематъ като храна. Добръ и дълбоко раскипена и раздробена почва:

1) Позволява на коренитѣ да се развиватъ на дълбоко и въ страни, така што да изчерпятъ повсече хранителни матери за да се развити правилно растенията, които добръ развити, противостоятъ на силни вѣтрове, сухо, влажно, разни болести и пр.

2) Добива голѣма поглъщателностъ т. е. поема отъ въздуха повече кислородъ, възлена киселина, амонякъ и др. отъ които кислорода разлага: минералнитѣ, органически и не органически съставни части и ги прави отъ неусвоими въ усвоими отъ растенията, а възлелната киселина разлага разнитѣ соли нуждни за растенията, за образуване на стеблата и пр.

3) Побива голѣма хигроскопичностъ т. е. поема повече въздушна влага, която е нужна при разлагането на органическитѣ и не органически вещества, които служатъ за храна на растенията.

4) Тежкитѣ глинести почви могатъ да изпаряватъ излишната вода, която се набира при ваденето на дѣждоветѣ, особено когато подпочвата е непроницлива.

5) Изтрѣбватъ се или поне намаляватъ прѣвелитѣ, които бъркатъ много на правилното развитие на растенията, като имъ отнематъ една частъ отъ храната, свѣтлината, влагата и пр.

Добрата обработка подобрява почвата физически и химически и половини торение.

„Три нѣща изисква почвата: оране пакъ повторно оране и най-послѣ торене.“ Но да видимъ какъ разработваме ний почвата, знаемъ ли важността на обработката и нейната грамадна полза? Безъ съмнение ще отговори всѣки, че не или малко. А когато човѣкъ не му е извѣсна цѣлѣта на работата, която върши, ще се труди ли той на всѣкаква цѣна да се извърши добръ; ще чувствува ли, ще го бие ли съ вѣстѣта, когато по нѣкои причини не е можалъ да я извърши така, както би трѣбовало? Безспорно, че не.

Така и ний, които се намиратъ една земеделѣческа страна, която малко сж тия, които трѣбва да научатъ, днесъ когато България армия и народъ иматъ нужда отъ най-много храни.

Ний се държимъ само отъ то що ни е дѣдо научилъ. Нека слѣдимъ и разгледаме оранитѣ—ще видимъ, че тѣ сж плитко орани, не добръ раздробени и обработано съ плѣвели въобще необработени и подготвени, както растенията изискватъ, за да се добие по-голѣма доходъ. Нѣ може ли да бжде и добръ, когато не се обръща внимание на това, че нѣма и оръдия по-добро обработване на почвата.

Дѣдо-Адамовото рало е слабото много слабо за да се приготви почвата така, както трѣбва да бже приготвена. Трѣбва да се набавятъ оръдия, главно плугове и брани, като добрата обработка на почвата е залога за успѣха на земледѣлството и побѣдата е на нивата, гдето войната отдавна се прѣнесе.

Н-11

Учете нѣмски.

1. Es ist heiss. (ес ист хайс) — горешо е.
2. Es ist kalt, es regnet (ес ист калт, ес регнет) — студено е; вали дѣждъ.
3. Major, Oberstleutnant, Oberst. (майоръ, обѣрстлейтант, обѣрст) — майоръ, подполковникъ, полковникъ.
4. st се изговаря въ начало и думитѣ, като „щ“, въ другитѣ случаи като „ст“; срѣ изговаря въ начало на думитѣ като „шл“, въ другитѣ случаи като „сп“, чл като „sch“ като „ш“.
5. Wie du säest, so wirst du ernten (ви ду сѣест, со вѣрст ду еренте) — каквото посѣешъ, такова ще пожнешъ.

ФОНДЪ НА ВТОРА ОТДѢЛНА АРМИЯ.

При Щаба на 2-а армия е образуванъ фондъ, чиято цѣлъ е да улесни лѣкуването на заболѣлитѣ и ранени прѣзъ настоящата война офицери, военни чиновници и войници. Това улеснение ще се състои: въ отиването воененъ курортъ въ селото Св. Врачъ и даване пособия за лѣкуване въ наша или чужди болници, санаториуми и курорти.

Източникъ за фонда за сега ще се добиватъ отъ доброволни пожертвования.

Прѣстенчето вече се разираща по частитѣ.

ЛИКУВАЙ ВАРДАРЪ

СБОРНИКЪ ОТЪ ВПЕЧАТЛЕНИЯ И КОРЕСПОНДЕНЦИИ ОТЪ МАКЕДОНИЯ СЪ II. АРМИЯ (2-о ИЗДАНИЕ)

отъ Д-ръ Н. Тумпаровъ

СЕ НАМИРА ЗА ПРОДАНЪ ВЪ ЩАБА.

ЦѢНА 3 ЛЕВА

ПРИЕМАТЪ СЕ ПОРЪЧКИ

Редакторъ - Поручикъ Игнатковъ Ал. И.

стата и жгла... Слѣдва описание на самия ржкопашен бой, издаваше майсторство въ наблюдението и четката... После иде Капит. Стояновъ при Власинското блато. Той дава заповѣдъ за атака на ножъ, но въ това време пада тръбачътъ край него; грабва самъ тръбата и... Желзната верига, казва авторътъ, чевъртотъ закрачи напредъ, газы паднаха, лѣтитъ убити и ранени и не се спира, като все аика: „ура на ножътъ ура... ура на ножъ, на ножътъ!“ Какъ ти се струва, драги читателю, който вина така, той знае да побѣждава, той трѣбва да побѣди... Ами артилерията съ своя опустошителенъ огънь, кавалерията съ своята атака още при Букова глава и бомбардирътъ съ бодрия устремъ! После ний виждаме войничѣтъ на почивка, какъ се хранятъ, какъ понасятъ негодитѣ на походния животъ, виждаме раненитѣ, които мжки прѣнасятъ болкитѣ...

Слѣдъ това слѣдимъ автора при Моравъ, въ с. Предяни и Гърделица, където се разговаря съ български дѣца и единъ дѣдо, който помни, кога тамъ бѣше българско, сжщо въ Враня, където изпква българската пословична толерантностъ.

Полкътъ взема участие въ боя при Гилане, после въ Косовския бой, прѣслѣдвайки неприятеля съ други части къмъ Призрѣнъ до Църнолѣвските висоти. Отъ тамъ прѣзъ Качаникъ, Скопие, Велесъ, той стига слѣдъ дълъгъ труденъ походъ, въ снѣгове и студове, при Черна и Бабуна, за да вземе участие въ прѣслѣдането на англичани и французи.

Полкътъ минава прѣзъ Кавадарци, където го блазни хубавиятъ, чисти ятъ български езикъ, къмъ планина Демир-Капу и оттамъ къмъ Гевгели. При Маскаровия ридъ бива разбита цѣла дружина французи, които се разбѣгва въ паническо бѣгство и отчасти е плѣнена.

Въ специаленъ дѣлъ, озглавенъ „Дѣйствиата на III дружина Перничани“ се описватъ операциитѣ на тази частъ, подъ командването на майоръ С. Николовъ и участвувала отдѣлно отъ полка въ боеветѣ при Повиенъ, Цѣра и Калиманци (въ състава на 7 дивизии) и после при Поладия срѣщу сърбитѣ, където се отличава II. рота на храбрата капитанъ Кочановъ, и накрай при връхъ Голешъ при Смокица.

Въ двата дѣла „Въ политѣ на Кожух-планина“ и „Отъ Вардарския на Струмския фронтъ“ се описва животътъ на полка слѣдъ временно то прѣкъсване на военнитѣ дѣйствиа срѣщу англофранцузкитѣ войски на гръцката граница до започването имъ отново.

Книгата на Ив. Н. Караивановъ „Перничани“ заслужава пълна подкрѣпа и внимание. Тя се намира за проданъ въ Радомиръ (издание на агенция Богдановъ).

Д-ръ Н. Тумпаровъ.

ЕХО ОТЪ ФРОНТА.

Писмо отъ Б. Джумая.

Англичанитѣ напуснаха Барани: Джумая безъ бой. Интересно бѣ, да се види ефектътъ отъ нашата тежка и полска артилерийска стрѣлба въ това градче, което дълго време бѣ неинъ обектъ.

Нашата артилерия е направила голѣми опустошения. Има сринати цѣли блиндажи, артилерийски позиции развадени, релути и прикрития унищожени.

Печатница на фонда 2. армия.

За забѣлѣзване е, че англичанитѣ не сж си служили съ особени прикрития и скривалища. Тѣ сж стоели на открито. Дали сж омаловажавали своя противникъ или пъкъ сж мислѣли отъ по-рано, че ще се оттеглятъ назадъ, и не сж си дали трудъ да строятъ?

До офицерскитѣ кухни, забравени или пъкъ изоставени, има голѣми купища сметъ. Лазарета, който изнесли много напредъ, почти зады първия редъ кжжи,—държели най-нечисто: наоколо се намиратъ извержения, памуци въ кръвъ и два кладенци мръсна вода.

Англичанитѣ ни оставили храни, фуражъ и много телени мрежи. По тритѣхъ гробни мѣста въ отъ градеца може да се заключава за голѣмината на жертвитѣ, дадени тукъ отъ тѣхъ. Въ едното се четатъ имената на офицери.

Българскитѣ части отъ близкитѣ боеви участъци бѣха заведени вкупъ въ градеца Б. Джумая, за да видятъ резултата отъ тѣхната бойна дѣйностъ на този фронтъ.

НАРОДНО СТОПАНСТВО.

Запрѣтено е продаването, купуването и прѣнасянето въ прѣдѣлитѣ на стара България на зеленчукъ. Овощията сж свободни отъ това запрѣщение.

Чиновници отъ едно и сжщо вѣдство могатъ да основаватъ кооперации за снабдяване съ продоволствени припаси сѣмейства та си. Ще имъ се указа отъ държавата съдѣйствие.

Месо отъ птици и дивечъ ще се употребява въ опрѣдѣленитѣ отъ закона за лова периоди и то прѣзъ динитѣ, когато не се яде месо (безмеснитѣ дни).

НАУЧНИ.

Доброто разработване на почвата.

Едни растения растатъ въ диво състояние, а други облагородени служатъ за нуждитѣ на човѣка; тѣзи които растатъ въ диво състояние не изисватъ грижитѣ на човѣка — за тѣхъ се грижи самата природа; а за культурнитѣ, които служатъ за храна на човѣка, отъ който се стрѣми да извлѣчи по-голѣма полза не е така; за тѣхъ човѣкътъ трѣбва да положи трудъ и трижи и имъ приготвява згодна и достатѣчна храна.

Знайно е, че всички растения черпятъ своята храна отъ почвата и въздуха. Въ въздуха, освѣнъ кислородъ и азотъ намиратъ се повече или по-малко и други въздухообразни тѣла, които така сжщо служатъ за храна на растенията.

Човѣкъ не може самъ да дѣйства въ въздуха да приготви неговитѣ съставни части въ форма, каквото растенията да могатъ лесно да я поематъ, и да направи въздухътъ влаженъ, сухъ и пр., макаръ да знае, че растенията се нуждаятъ отъ това. Само посрѣдствомъ доброто обработване, като ъ се увеличи повече или по-малко поглѣщателната сила, могатъ да се използватъ съставнитѣ части на въздуха за храна на растенията.

Обработката на почвата е посрѣдственика между почвата и растенията и между въздуха и растенията. Само съ нея може да се приготвятъ по-малко или повече хранителни матери, които се намиратъ въ почвата и въздуха въ такъва

форма въ каквато могатъ растенията да ги поематъ като храна. Дорбрѣ и дълбоко раскипрена и раздробена почва:

1) Позволява на коренитѣ да се развиватъ на дълбоко и въ страни, така шото да изчерпятъ повече хранителни матери за да се развиятъ правилно растенията, които дорбрѣ развита, противостоятъ на силни вѣтрове, сухо, влажно, разни болести и пр.

2) Добива голѣма поглѣщателностъ т. е. поема отъ въздуха повече кислородъ, въглена киселина, амонякъ и др. отъ които кислорода разлага: минералнитѣ, органически и не органически съставни части и ги прави отъ неусоими въ усвоими отъ растенията, а въглената киселина разлага разнитѣ соли нужди за растенията, за образуване на стеблата и пр.

3) Побива голѣма хигроскопичностъ т. е. поема повече въздушна влага, която е нужна при разлагането на органическитѣ и не органически вещества, които служатъ за храна на растенията.

4) Тежкитѣ глинести почви могатъ да изпаряватъ излишната вода, която се набира при валенето на дждоветѣ, особено когато подпочвата е непрониклива.

5) Изтрѣбватъ се или поне намаляватъ прѣвелитѣ, които бъркатъ много на правилното развитие на растенията, като имъ отнематъ една частъ отъ храната, свѣтлината, алагата и пр.

Добрата обработка подобрява почвата физически и химически ие половинитъ торение.

„Три нѣща изисква почвата: оране пакъ повторно оране и най-послѣ торене.“ Но да видимъ какъ разработваме ний почвата, знемъ ли важноста на обработката и нейната грамадната полза? Безъ съмнение ще отговори всѣки, че не или малко. А когато човѣкъ не му е извѣсна цѣлѣта на работата, която върши, ще се труди ли той на всѣкаква цѣна да се извърши дорбрѣ; ще чувствава ли, ще го бие ли съ вѣстѣта, когато по нѣкои причини не е можалъ да я извърши така, както би трѣбвало? Безспорно, че не.

Така и ний, които се намиратъ една земледѣлческа страна, пакъ малко сж тия, които трѣбва да научатъ, днесъ когато България армия и народъ иматъ нужда отъ най-много храни.

Ний се държимъ само отъ това шото ни е дѣдо научилъ. Нека слѣдимъ и разгледаме оранитѣ —ще видимъ, че тѣ сж плитко орани, не дорбрѣ раздробени и обработани само съ плѣвели въобще необработени и подготвени, както растенията изискуватъ, за да се добие по-голѣма доходъ. Нѣ може ли да бжде дорбрѣ, когато не се обръща внимание на това, че нѣма и орджие по-добро обработване на почвата?

Дѣдо-Адамовото рало е слабото много слабо за да се приготви почвата така, както трѣбва да бжде приготвена. Трѣбва да се набавятъ орджия, главно плугове и брани, шото като добрата обработка на почвата и залога за успѣха на земледѣлѣто и побѣдата е на нивата, гдѣ войната отдавна се прѣнесе.

Учете нѣмски.

1. Es ist heiss. (ес ист хайс) — горешо е.
2. Es ist kalt, es regnet (ес ист калт, ес регнет) — студено е; вали дждъ.
3. Major, Oberstleutnant, Oberst. (майоръ, обѣрстлейтнант, обѣрст) — майоръ, подполковникъ, полковникъ.
4. st се изговаря въ начало ш думитѣ, като „щ“, въ другитѣ случаи като „ст“; sp се изговаря въ начало на думитѣ като „шп“, въ другитѣ случаи като „сп“. ch като „ш“, sch като „ш“.
5. Wie du säest, so wirst du ernten (ви ду зѣест, со вѣрст ду ертен) — каквото посѣешъ, такова ш пожнешъ.

ФОНДЪ НА ВТОРА ОТДѢЛНА АРМИЯ.

При Щаба на 2-а армия е образуванъ фондъ, чиято цѣлъ е да улесни лѣкуването на заболѣлитѣ и ранени прѣзъ настоящата война офицери, военни чиновници и войници. Това улеснение ще се състои: въ откриването воененъ курортъ въ селото Св. Врачъ и даване пособия за лѣкуване въ наша или чужди болници, санаториуми и курорти.

Източници за фондъ за сега ще се добиватъ отъ продажбата на прѣстенчето—споменъ отъ 2-а армия и отъ доброволни пожертвования.

Прѣстенчето вече се разпраща по частитѣ.

ЛИКУВАЙ ВАРДАРЪ
СБОРНИКЪ ОТЪ ВПЕЧАТЛЕНИЯ И КОРЕСПОНДЕНЦИИ ОТЪ МАКЕДОНИЯ СЪ II. АРМИЯ (2-о ИЗДАНИЕ)
отъ Д-ръ Н. Тумпаровъ
СЕ НАМИРА ЗА ПРОДАНЪ ВЪ ЩАБА.
Цѣна 3 ЛЕВА
ПРИЕМАТЪ СЕ ПОРЪЧКИ.

Редакторъ Поручикъ Игнатиевъ Ал. И.